

NAŠA LUČ

november 2007, letnik 56, številka 10

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

100 let
Rafaelove
družbe

Novi diakon v izseljenstvu	2
Stopnice	6
»Jezus Kristus je šel v predpekkel, tretji dan od mrtvih vstak«	7
Odpustiti fantu	8
Šilentabor nad Zagorjem	9
Kosti	10
Srečanje z izseljenskimi revijami	11
Na kratko ...	12
Zapisali so ...	13
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Jesenska pastoralna konferenca 2007	36
Zgodovinski roman	37
Lučkin kotichek	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Gašper Furman: Spomenik padlim v vojni za Slovenijo na Žalah

Druga str. ovitka: Tamino Petelinšek: Peščena ura

Tretja str. ovitka: SKM Stuttgart: Ponovitev nove maše

Četrta str. ovitka: SKM München: Pred katedralo

Svetnik ni fanatik, ampak je realist

V mesec november nas pospremiijo vsi sveti. Praznik nam obrne pogled na naš cilj, končni smoter življenja po evangeliju. Sredi vsakdana njega pehanja nas sicer spremlja vera v živega Boga in njegova milost. Končni cilj pa je vendar za nas nekako oddaljen, ni še pred nami, vsaj tako dolgo ne, dokler ne ostarimo in nam začno pojematati moči. Za nas je dobro, če se ob prazniku vseh svetih zazremo vanje in se zavemo, da je naša naloga samo ena: svetost.

Svetost ni stanje, je proces. Posvečevanje življenja je, ko se skrbno oziramo iz svoje nepopolnosti k Njemu, ki je sredi med nami in je Popolnost sama. Saj komaj slutimo, kaj naj bi to bilo: biti svet. Kdo bi si mogel domišljati, da je v vsem postal popoln, ko pa se nam iz ure v uro, iz minute v minuto nekaj ponesreči v odnosu do resnice, pravičnosti, dobrote do sočloveka in s tem tudi do Boga. Pot posvečenja je naše prizadevanje, pozornost hrepenenju, ki ga nosimo v svojem srcu. Ko doživimo ob kakšnem dogodku, kako nas Bog ljubi in modro vodi, smo pretreseni v zavesti lastne nedoslednosti in premajhne gorečnosti za dobroto. Vendar nas Beseda življenja, izrečena vsemu človeštvu in vsakemu človeku, tolaži in daje vedeti, da nas Bog v tem pozna in nas sprejema. Vedno znova se lahko vračamo v Očetovo hišo: k maši, k osebni ali družinski molitvi in k dobrim delom. Vedno znova lahko stopimo k človeku, svojemu bližnjemu in mu izrazimo z besedo ali dejanjem, da ga sprejemamo, ker je nas sprejel Jezus Kristus.

Svetost ni v naši posesti. V nas nastaja, raste, kolikor jo želimo in hočemo imeti, kolikor jo iskreno iščemo, in odмира, ko jo zatajimo. Željo po njej nosimo v svojem srcu. Kadar pozabljamo nanjo, nam jo zbujajo božja beseda. Če v odločitvah omagujemo, nas krepijo zakramenti Cerkve in zgledi svetnikov in seveda skupnost, sredi katere živimo. V skupnosti je lažje, ker so ravno tam ljudje, ki ponudijo ob vsakem srečanju priložnost, da se izkažemo v ljubezni do bližnjega. To je v božjih očeh posebej čislana in dragocena drža. Biti na razpolago sočloveku prostodušno in z veseljem, biti samarijan, ki je pripravljen pomagati, kar zna in kolikor zmore, sobratu, sosestri na isti poti - svetosti naproti. Opredeli se včasih tudi kdo od vernih ljudi in pove, da noče biti fanatik, veruje pa. Ko razlaga, kaj to pomeni zanj, navadno sam odstre, da je za tako besedo dokaj površno versko znanje in plitvo versko izkustvo in še najbolj zagledanost vase. On ima prav in se tega drži ko pijanec plota. Zato ne potrebuje nobene razlage vere ne božje besede, ne čuti nobene potrebe po zakramentih, ne rabi skupnosti. On ve zase vse in je zadovoljen do takrat, ko trpko zazna v preizkušnjah življenja, da taka vera ne prinaša odrešenja in ga nekje na poti pusti samega v njegovi lastni nemoči.

Takrat je pozno, pogosto prepozno, da bi šel iskat živega Boga, ki se je razodel po svojem Sinu Jezusu. Vendar tudi njega Oče čaka kot svojega sina in ga usmiljeno objame, če se le skesan obrne v proseči molitvi nanj. Njega naša nevera, omahljivost in grešnost ne vrže iz tira. Kdor ima pravo vero, moli vztrajno za lastno spreobrnjenje in spreobrnjenje drugih, kajti Bog je edini resnično svet.

Janez Pucelj

Novi diakon v izseljenstvu

Iz vseh delov Pariza in predmestja ter obrobnih vasi, od luksemburške meje, kjer se nahaja železova ruda, do nekdanjih nahajališč mastnega črnega premoga Lorene z Merlebachom kot središčem, iz domačih slovenskih mest in vasi, mlajši in starejši smo se zbrali v nedeljo, 23. septembra, ob 11. uri v kapeli sv. Terezije v Châtillonu. Iz različnih sob in učilnic smo pobrali stole in jih dodali obstoječim klopem. Gospod kardinal je za ta dan posodil mašni plašč ... Prvi verniki so prišli že uro pred začetkom sv. maše ... Simon že sedi za orglami, zbor z ljudstvom zapoje vstopno pesem, počasi se sprevod vije do oltarja, g. Ciril je prvič oblekel albo, ki so mu jo sešile karmeličanke iz Metz, ustavil se je v prvi klopi, med 88-letnim očetom, ki se kakor sin imenuje Ciril, in ženo Terezijo. Obkrožajo ga ostali sorodniki. Trenutek je svečan. Župnik Jože Kamin pozdravi g. škofa posvečevalca dr. Antona Stresa, nekdanjega slovenskega župnika, pri katerem je v mladih letih Ciril ministriral, g. Jožeta Lodranta, sina Leopolda, ki je bil pred štirimi leti posvečen za duhovnika, ostale slovenske in francoske duhovnike, sorodnike in zbrano ljudstvo ... Ljudstvu in škofu predstavi kandidata za diakonsko posvečenje, ki se je rodil leta 1944 pri

Oče Ciril, diakon Ciril z ženo Terezijo in sinom Leopoldom

Sv. Danijelu nad Prevaljami, študiral v Ljubljani, štiri leta filozofijo v Rimu, na Dunaju tri leta matematiko in leta 1974 po zadnjih dveh letih študija v Franciji postal profesor matematike za srednje šole. Z ženo Terezijo se je leta 1972 podal na skupno življenjsko pot. V njunem zakonu se je rodilo pet otrok, Klara, Leopold, Patricija, Maksimiljan in Ciril. Za božič 1973. leta je Ciril Valant prvič vstopil v slovensko skupnost, od tedaj je ni zapustil. Bil je skoraj 10 let predsednik društva Slovencev v Parizu. Od vsega začetka je sodeloval z g. prelatom Čretnikom in pozneje z vsemi ostalimi duhovniki, ki se ga z veseljem spominjajo. Njemu gre tudi velika zasluga za lokacijo današnje slovenske misije v Châtillonu. Ko so odgovorni spremljevalci pri prepoznavanju in potrjevanju kandidatov za diakonski poklic na področju pariške regije »prerešetalik« njegovo kandidaturo, so med drugim zaključili analizo s poudarkom, da je Ciril

Diakon Ciril prvič deli sv. obhajilo

Polaganje rok

prežet z globoko vero, slednja je zakoreninjena v molitvi in tesni povezanosti v duhovnem življenju z Bogom, do ljudi pa je širokosrčen, velikodušen in darežljiv. Kot diakonsko geslo si je izbral Pavlove besede Korinčanom: »Moja milost ti zadostuje, moč se v slabosti izpopolnjuje.«

Pri dvojezični pridigi (v odlični francoščini in slovenščini) je g. škof med drugim poudaril pomen stalnega diakonata v naslednjih mislih, ki so povzetek njegove homilije:

»V evangeliju smo slišali, da smo poklicani, da postanemo sol zemlje in luč sveta. Ta poklicanost se nanaša na vse božje ljudstvo. Da lahko izpolnimo to poslanstvo, pa potrebujemo ljudi, ki se še posebno posvečajo temu povabilu. Najprej je potrebno oznanjati evangelij, oznanjevanje je prvi steber našega krščanskega življenja. Drugi steber je molitev. Tretji steber pa je velikodušnost do drugih. Od prve Cerkve dalje je bilo v njeni skupnosti sedem diakonov, na katere so položili roke in jih posvetili za oznanjevanje evangelija v sodelovanju z apostoli. To službo skušamo v zadnjem času ponovno oživiti v Cerkvi. Zato smo danes zbrani, da g. Cirila sprejmemo v službo diakona. Mi, ki smo starejši, nismo bili vajeni na stalne diakone. Po drugem vatikanskem koncilu smo se bolj živo zavedali, da diakonsko poslanstvo ni samo stopnička do duhovništva, ampak da ima svojo lastno nalogo in vlogo v cerkvenem občestvu. Stalni diakoni so potrebni zato, da bi izpolnili vse, kar Gospod pričakuje od nas. To ne sme biti neka izjema, temveč nekaj nepogrešljivega kot druge službe v Cerkvi. Diakon je kot duhovnik potreben za polnost cerkvenega življenja, to podobno sodi h krščanskemu življenju. Diakonstvo je prva stopnja v duhovništvu, zato vsak duhovnik tudi

Prvi objem z župnikom

najprej postane diakon, druga stopnja je običajno duhovništvo in tretje je škofovstvo. G. Ciril bo od danes naprej član duhovniškega zbora celjske škofije. Kot diakon bo sodelavec vašega duhovnika - župnika. Diakon lahko stori vse, kar dela duhovnik, ne more pa maševati, spovedovati in podeljevati bolniškega maziljenja. Oznanja božjo besedo, vodi skupne molitve, deli sv. obhajilo, poroča, krščuje in vodi pogrebe. Zato je diakon zelo dragocena pomoč za vsako krščansko skupnost. Delovanje našega bodočega diakona g. Cirila ne bo omejeno samo na Pariz, ampak bo g. župniku in delegatu za Francijo Jožetu Kaminu v pomoč za vse njegovo pastoralno delovanje. Zato bo prejel vsa potrebna pooblastila od tukajšnje cerkvene oblasti. Zato je danes za nas dan veselja, ker naša skupnost dobi novega sodelavca, novega oznanjevalca božje besede, novega služabnika za nas vse in do vseh, ki so posebno potrebni naše pomoči in velikodušnosti. Z veseljem in hvaležnostjo do Boga, ki ga je poklical za to nalogo, posvetimo sedaj g. Cirila za to službo.«

Kandidat je obljubil škofu, da bo vsak dan opravljaj molitve Cerkve (brevir), pokorščino in spoštovanje, nato je legel na tla - prostracija pred Bogom kot znamenje predanosti. Pevci iz Merlebacha so zapeli litanijske vseh svetnikov, škof in duhovniki pa so med tem klečali in molili pred Najsvetejšim. Sledilo je polaganje rok na glavo kot osrednji del posvečenja, za njim pa posvetilna molitev. Škof mu je nadel diakonsko štolo, domači župnik in njegov nekdanji župnik iz mladih let sta mu naredila dalmatiko, vrhnje oblačilo. Škof mu je nato izročil še evangeljsko knjigo kot povabilo k oznanjevanju božje besede. S tem ko je novi diakon posvečen, se pridruži duhovniškemu zboru. Škof kot

znamenje bratske povezanosti z novo posvečenim diakonom izmenja poljub miru. Nato se maša nadaljuje z darovanjem. Pri tej maši je novi diakon prvič opravljal svojo diakonsko službo ob Gospodovem oltarju. Ko sem g. diakona Cirila vprašal, kakšen duhovni dogodek je bil to zanj, mi je odgovoril: »Najmočneje sem začutil v sebi lepoto tega poslanstva, ko mi je škof položil roke na glavo. To je gesta, ki izvira od časa prvih apostolov in se neokrnjena prenaša že dva tisoč let. Med prostracijo sem pomislil nase, grešnika, na vse svetnike, ki so bili v službi oznanjevanja, misel je bila tudi razširjena na skupnost in njene člane, h katerim bom poslan. Zame je bilo to posvečenje največji dogodek po prejemu zakramenta svetega krsta. Sedaj bova z duhovnikom dva, ki bova še posebno molila za to skupnost. Bog daj, da bi se še kakšen mlajši navdušil za to poslanstvo, da ne bi samo starejši konji vozili! Ko sem otrokom in ostalim članom družine razodel svoj namen, mi je bilo v veselje dejstvo, da so vsi to odločitev sprejeli s spoštovanjem in veseljem. To veselje sem začutil tudi pri članih družine in sorodnikih moje žene Terezije, ki je doma iz Alzacije. Moja žena je po svoji prefinjeni intuiciji začutila, da mi nekaj manjka, da bi bilo moje življenje in poslanstvo popolnejše. Verjetno si moj nekdanji starejši župnik ni mislil, da mi bo nekega dne položil na moja ramena dalmatiko ... Če Boga nisem zapustil, me tudi on ne bo! Ko sva si pri maši podelila Kristusov mir in se objela, je obraz mojega sina Leopolda žarel od notranje sreče. Duhovno sorodstvo naju je še globlje povežalo med seboj. Rekel mi je: 'Ata, je že prav, da je bilo tako ... Sedaj sem pa jaz duhovnik in ti diakon'. Ko sem bil na Leopoldovi novi maši, si še mislil nisem, da bom čez štiri leta na vrsti še jaz v podobni situaciji. Tudi moj 88-letni oče, ki je še pri močeh in se doma vozi še s kolesom, je to posvečenje globoko doživljal. Želel bi si, da bi bila njegova žena in moja mati Marija na ta dan poleg njega. Prepričan sem, da je vse to spremljala z brega večnosti, kamor je odšla v božji objem oktobra 1994. leta. V liturgiji Cerkve, Kristusovi odrešenjski daritvi, je nekaj tako skrivnostno lepega, da tega ne moreš nikjer drugje doživeti. Bog se res poslužuje lepote, ki jo človek soustvarja z Njim in se po tej lepoti tudi razodeva. Če je od danes naprej moja naloga, da v tej skupnosti pomagam, potem to ni samo moj praznik, ampak je pra-

znik občestva, skupnosti. Ko smo se v veliki dvorani zbrali na skupni agape, mi je bilo še posebno všeč, ker ni bilo nobenega mesta rezerviranega, ni bilo hierarhije. Tudi škof je bil vse vsem!

Kako pa je tej odločitvi privolila Terezija, Vaša žena?

»Nekaj tečajev smo v izobraževalnem centru v Orsayu na obrobju Pariza v preteklem letu posvetili tudi tej tematiki. Ni to tako preprosto, kot da reče žena: sedaj sem privolila v to in dala moža Cerkvi in nasvidenje! Ideja se je porodila tudi pri njej, ki me je na tej poti spremljala in podpirala v molitvi. Naj kar ona spregovori!«

Terezija: »Moja naloga je, da sem navzoča ob Cirilu. Da nisem samo senca, da sem z njim. Le redke žene so deležne te milosti, da bi lahko moža spremljale na tej poti. Tudi na izobraževalnih tečajih, ki sem jih z veseljem pričakovala, sem bila z njim in ga bom še prihodnje leto spremljala na teh srečanjih. Veliko stvari odkrivam, bliže mi je tudi jezik Cerkve. Marsikaj sedaj drugače dojemam in spremljam. Vse se prične pri človeških stavkih in ti so še posebno bogati, ko se nas ob koncu tedna zbere skoraj sto udeležencev. Začuti se volja do iskanja in odkrivanja Njega, ki nam je dal življenje. Čuti se prepojenost z globoko vero. Tudi moji otroci, ko jim je Ciril povedal, da se hoče Cerkvi predlagati za službo diakona, niso te novice sprejeli z neko zunanjo eksplozijo veselja, temveč z besedami, ki so prihajale iz njihove globine, duhovnega sveta. Obstajajo odločitve, ki jih je potrebno sprejeti z globokim notranjim posvetom. Samo dejavna podpora je lahko pomoč na tej poti evangeljskega poslanstva. Žena mora biti s tem, ko ostaja žena diakona, še posebno pozorna na vlogo diskretne soodgovornosti pri tem poslanstvu. To ni samo neka tehnična sprememba, temveč je stvar duha in prepoznavanja znamenja časov. Postavljeni smo med svetom in Cerkvijo v njem, ki nas sili, da ostaja naša svetilka vere neprestano prižgana. Ciril bo v tem poslanstvu izžareval svojo vero. Verujem v Boga, ki se je učlovečil in prvi postal služabnik. Če je bil zakrament svetega zakona za naju zakrament dajanja življenja, je zakrament diakonskega posvečenja novi dar in nova stopnja dajanja samega sebe drugim in Bogu. Mogoče se bomo šele ob koncu življenja zavedali, kako je vse en sam dar. Priznati moram, da sem bila ganjena, ko sem ob istem oltarju zagledala sina duhovnika in moža diako-

na. Bog me je že tolikokrat na mnoge načine osrečil. Ko bo prišel čas preizkušenj, moram tudi slednje sprejeti, računajoč s Cirilom na božjo milost. Zdi se mi, da ni dovolj, da je človek napolnjen s srečo in blaženostjo, le-te ne sme obdržati zase, ampak jo mora ponuditi in podariti drugim. Že kot mati duhovnika sem začutila, da je to posebna milost.«

Ko sem spraševal sorojake, ki so se z avtobusom pripeljali v Pariz, kaj jih je najbolj nagovorilo, so bili odgovori sledeči: cerkvena pevka Anita je bila pod močnim vtisom tega dogodka tako glede zbranosti, pobožnosti kakor slovesnosti trenutkov, ki jih je doživela. »Čutila sem nepopisno povezanost. Opazila sem tudi veliko preprostost in nenarejenost njegove družine. Pomislila sem na odnose, ki smo jih nekdanj imeli v naši družini, ko smo bili zbrani za slovesne trenutke. Ko izhajaš iz krščanskega okolja, čutiš to drugače, globlje. Besede niso bile več potrebne, z dejanjem je bilo vse povedano. Ko smo večer in naslednji dopoldan preživeli v senci frančiškanskega samostana v Orsayu, sem v njihovi preprostosti začutila, da izhajamo iz sveta, kjer je vsega na pretek. Živimo v izobilju. Ti bogati trenutki, ki sva jih preživela z možem, so bili trenutki duhovne obnove.« Zopet drugi je dejal, da je stisk roke in velikodušen sprejem marsikaj povedal o dnevu, ki je bil pred nami. Jožica Curk je globoko doživela ta dan, v svojem srcu je začutila njegovo globoko vero. Naj bi bil vsem Slovencem v zgled in duhovno podporo. Če bi bilo več takih ljudi, kot je g. Ciril, bi bilo na svetu manj sovraštva in sebičnosti. Marsikdo ni našel ustreznih besed in je z orošenimi očmi izrazil samo »hvala« in »tako me je prevzelo, da me je kar v grlu stisnilo«.

V večernih urah smo se poslovili od naših pariških rojakov, gospoda škofa in družine na novo posvečenega diakona. Avtobus nas je zapeljal na obrobje mestnega vrveža, kjer smo v nočni tišini zatisnili oči v objemu velikanskega samostana Frančiškovih bratov. Naslednje jutro smo z avtobusom obiskali mesto Pariz. Še vedno je tu in tam v avtobusu bilo slišati, da so veseli, da so se smeli udeležiti take slovesnosti. Po kosilu smo se zapeljali v versajski park, kjer se je prvo zlato rumeno listje že poslavljalo od lepo obrezanih in urejenih dreves. Ko smo se z vlakom popeljali po parku, nam je vodič pripovedoval, da vihar leta 1999 ni prizanesel temu parku in da je v njem izkoreninil preko deset tisoč spoštljivo

Prostracija

starih dreves. Dejal je, da so bili s tem prisiljeni pomladiti nasade v tem parku. »Pred to naravno katastrofo smo se obotavljali, sestankovali in naenkrat je bila tu pred nami velika naloga, da se lotimo tega dela, ki bi ga morali narediti vsaj vsakih sto let enkrat.«

Pomislil sem na naše skupnosti, ki se kakor drevesa v tem parku neusmiljeno starajo in že smo tudi mi v poznojesenskem času obstoja. Nekaj so številke, s katerimi operiramo, ko nas sprašujejo, koliko nas je še Slovencev na francoskih tleh, drugo pa je življenje teh skupnosti v strnjjenih oblikah, kakor jih predstavljajo društva ali naše slovenske katoliške misije. Bog daj, da bi sonce življenja vsaj še nekaj let osvetljevalo lepoto izkušenj in povezanosti, ki smo jih nabirali v preteklosti, da nas ne bi vihar sebičnosti in brezbriznosti pre zgodaj odtrgal od drevesa skupnosti - od sadike vinske trte in nas še zadnjič zazibal in dokončno položil na tla poglavja pozabe in izgube. Priznati si moramo, da je včasih nekaj tovrstnih skušnjav v nas samih in v naših skupnostih in ne samo v načrtnih programih sožitja velikih narodov, ki si čim prej želijo uniformirane simbioze. S slovesnostjo tega posvečenja smo uperjeni v bodočnost UPANJA, ki nas navdušuje vsaj še za eno desetletje obstoja. Naj nas vihar božjega duha pri tem podpira. V mojih ušesih zveni kot odmev poleg Pavlove besede, ki si jo je diakon izbral za geslo, tudi Cirilov glas: »Nevredni smo vsega, kar nam je dano, želim si, da ne bi razočaral ne ljudi ne Boga.«

Vaš Jože Kamin

Stopnice

O marsičem smo že razmišljali; ali ti je postalo tudi jasno, kaj smo naredili pri tem?

Vselej je šlo za davno znane reči, in vendar so se nam zazdele nove. Reči, ki smo jih že tisočkrat videli; toda zdaj smo jih opazovali na pravičen način in so se nam odkrile ter nam veliko lepega razodele. Prisluhnilo smo in začele so govoriti. V dejanja, ki smo jih že dostikrat napravili, smo se pravilno poglobili, jih storili premišljeno in tedaj smo spoznali, kaj vse je v njih.

Veliko odkritje je to! Tako moramo pridobiti, kar smo že dolgo imeli za svojo last, da postane zares naše. Naučiti se moramo pravilno gledati, pravilno poslušati, pravilno delati. To je velika šola gledanja, rast v zavedanju. Dokler tega ni, nam bo vse nemo in temno. Ko pa to dosežemo, se nam odpre; odgrne nam svojo notranjost in od tam, iz njenega bistva se oblikuje zunanost. In izkusil boš: prav same po sebi umevne reči, vsakdanja dejanja skrivajo tisto najgloblje. V največji preprostosti leži največja skrivnost.

Tu so, denimo, stopnice. Neštetokrat si se že povzpел po njih. Toda ali si zaznal, kaj se je takrat godilo v tebi? Kajti v nas se nekaj dogaja, kadar stopamo kvišku. Samo da je to zelo nežno in tiho in se kaj lahko prezre.

Globoka skrivnost se razodeva v tem. Eno tistih dogajanj, ki se porajajo na dnu naše človeškosti; zagonečno, da ga z razumom ne moremo razrešiti, in ga vendarle razume vsakdo, kajti odgovarja naši najgloblji notranjosti.

Če gremo po stopnicah navzgor, se ne dviga samo noga, temveč tudi vsa naša bit. Tudi duhovno se dvigamo. In če to delamo premišljeno, slutimo dviganje v tisto višino, kjer je vse veliko in popolno: to je nebo, kjer prebiva Bog.

Vendar takoj čutimo skrivnost. Je Bog zgoraj? Zanj vendar ni nobenega »zgoraj« in nobenega »spodaj«! K Bogu pridemo le, ker postajamo čistejši, odkritejši, boljši. Toda kaj ima poboljšanje opraviti s telesnim vzponom? Kaj »biti čist« s »stojto zgoraj«? Tu se ne da nič več razložiti. »Spodaj« je v bistvu prisproda za neznatno, malovredno; »zgoraj« prisproda za plemenito, dobro in pravilno. Stopanje kvišku nam govori o vzponu našega bitja k »Najvišjemu«, k Bogu. To se ne da razložiti; je tako, saj čutimo in vidimo.

Zato te vodijo s ceste v cerkev stopnice, ki govore: »Vzpenjaš se v hram molitve, bliže k Bogu.« Iz cerkvene ladje zopet stopnice k apsidi; govoriyo ti: »Zdaj greš v Najsvetejše.« In stopnice te nesejo k oltarju. Kdor stopa tod, mu reko kakor Bog nekoč Mojzesu na gori Horeb: »Sezuj si obuvalo, kajti kraj, na katerem stojiš, je sveta zemlja.« Oltar je prag večnosti.

Kako veličastno je to! Zares, zdaj boš prebujen hodil po stopnicah. Z zavestjo, da greš kvišku. Boš pustil vse nizkotno spodaj in se resnično povzpел »v višino«?

»Jezus Kristus je šel v predpekel, tretji dan od mrtvih vstal«

125. Kaj je »predpekel«, v katerega gre Jezus?

»Predpekel« - za razliko od pekla pogubljenja - je sestavljal stanje vseh tistih, pravičnih in hudobnih, ki so umrli pred Kristusom. V svoji duši, zedinjeni z njegovo božjo osebo, je Jezus dosegel v predpeklju pravične, ki so pričakovali svojega Odrešenika, da bi končno prišli do gledanja Boga. Potem ko je Jezus s svojo smrtjo premagal smrt in hudiča, »ki je imel smrtonosno oblast« (Heb 2,14), je osvobodil pravične, ki so pričakovali Odrešenika, in jim odprl nebeška vrata.

126. Katero mesto zavzema Kristusovo vstajenje v naši veri?

Jezusovo vstajenje je najvišja resnica naše vere v Kristusa in skupaj s križem predstavlja bistveni del velikonočne skrivnosti.

127. Katera »znamenja« izpričujejo Jezusovo vstajenje?

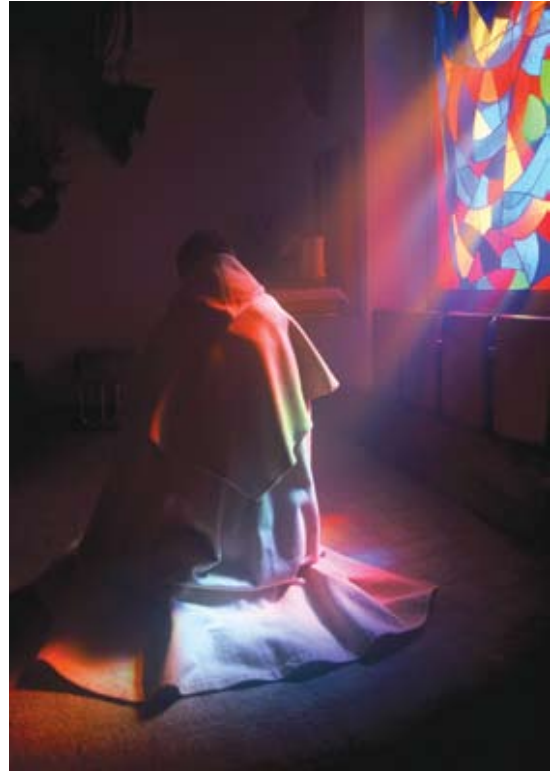
Poleg odločilno pomembnega znamenja praznega groba Jezusovo vstajenje izpričujejo žene, ki so Jezusa prve srečale in ga oznanile apostolom. Jezus se je nato »prikazal Petru in dvanajsterim. Nato se je prikazal več kot petsto bratom hkrati« (1 Kor 15,5-6) in še drugim. Apostoli si niso mogli izmisliti vstajenja, ker se jim je to zdelo nemogoče: Jezus jih je namreč celo grajal zaradi njihove nevere.

128. Zakaj je vstajenje hkrati presežen dogodek?

Čeprav je vstajenje, kolikor je to vstop Kristusove človeške narave v božjo slavo, zgodovinski dogodek, ugotovljiv in izpričan z znamenji in pričevanji, kot skrivnost vere presega in prerašča zgodovino. Zato se vstali Kristus ni pokazal svetu, temveč svojim učencem, katere je določil za svoje priče pred ljudstvom.

129. Kakšno je Jezusovo vstalo telo?

Kristusovo vstajenje ni bilo vrnitev v zemeljsko življenje. Njegovo vstalo telo je telo, ki je bilo križano in nosi znamenja njegovega trpljenja, a je odslej

deležno božjega življenja z lastnostmi povečanega telesa. Zaradi tega je vstali Jezus popolnoma svoboden, da se prikaže svojim učencem, kakor in kjer hoče in pod različnimi podobami.

130. Na kakšen način je vstajenje delo Svete Trojice?

Kristusovo vstajenje je presežno delo Boga. Tri božje osebe delujejo skupaj v skladu s tem, kar jim je lastno: Oče razodeva svojo moč; Sin »spet prejme« življenje, ki ga je svobodno daroval (Jn 10,17), ko združi svojo dušo in svoje telo, katero Sveti Duh oživlja in povečuje.

131. Kakšna sta smisel in odrešenjski pomen vstajenja?

Vstajenje je vrhunec učlovečenja. Vstajenje potrjuje Kristusovo božjo naravo kakor tudi vse, kar je sam storil in učil, ter uresničuje vse božje obljube v naš blagor. Poleg tega je Vstali, zmagovalec nad grehom in smrtjo, počelo našega opravičenja in našega vstajenja: že sedaj nam daje milost posinovljenja, ki je stvarna deležnost pri njegovem življenju edinorojenega Sina; nato bo ob koncu časov obudil naše telo.

Jezus Kristus je šel v nebesa, sedi na desnici Očetovi ...

Odpustiti fantu

Že dolgo hodim s fantom, v večini stvari se ujameva, dopolnjujeva. Imam ga zelo rada. Kljub temu pa v zadnjem času nisem več tako zelo prepričana, da sva res ustvarjena drug za drugega. V nekaterih pogledih me pogosto žali, pred kratkim me je posebej prizadel. Ne morem mu odpustiti, čeprav mi dopoveduje, da tega ni storil nalašč, in se mi vedno opraviči. On bi rad, da nadaljujeva, kot da se ni nič zgodilo. Meni pa se zdi: če ostaneva skupaj, bo to vedno senca v najinem odnosu. Ali misliš, da smo iz ljubezni res dolžni vse prenesti in odpustiti?

Metka

Draga Metka! Hoja je namenjena temu, da drug drugega spoznavata, da se učita pogovarjati, odkrivata skupne in različne poglede in načine razmišljanja, odzivanja, da se skupaj veselita ... Še bolj kot si deliti tisto, kar imata skupnega, je pomembno, da se naučita povedati si in se poslušati v težavah, v nasprotnih mnenjih, se odpreti takrat, ko vama je težko. Zato so tudi trenutki nesporazumov dragoceni, ker se prav takrat, ko bi se raje zaprla vase ali odšla nekam drugam, lahko učita, kako priti do drugega, kako odpustiti, kako iti naprej. Če vidita, da v odnosu rasteta, da vaju skupno prijateljstvo obojestransko osrečuje, pač nadaljujeta. Če pa spoznaváš, da ti je, lahko zaradi različnih razlogov, večkrat hudo, kakor pa da bi bila srečna, je verjetno pametno razmisliti, ali ni bolje, da se razideta. To pa ne pomeni, da mu nočeš odpustiti ali »vsega prenesti«, ampak da spoznaváš, da boš z njim morda zaradi različnih lastnosti ali vzgoje težko imela družino, ki bi bila osrečujoča in trdna zveza tako za vaju kot par. Mogoče bi bila težko »varno gnezdo« za otroke, če jih bosta imela. To pravico imaš - in, navsezadnje, če ti nisi srečna, tudi on ne more biti dolgo srečen v takem odnosu. Če vztraja, da bi ostala skupaj in tudi sama čutiš to željo, vama ostane to, da se poskušata pogovoriti, videti, ali je za vaju mogoče, da se prilagodita drug drugemu v tistih stvareh, kjer bi si sicer želela nekaj drugega, ali pa je on pripravljen (in ti pokaže v dejanjih) spremeniti ali prilagoditi pri sebi, kar te najbolj prizadene in kjer vidiš, da so zate preveč pomembne stvari, da bi jih lahko jemala drugače.

Zato je tako zelo pomembno, da si lahko poveš odkrito tudi stvari, ki te motijo ali te prizadenejo. Ne zato, ker jih ne bi hotela odpustiti, ampak ker je samo to način, da drugi zve, kaj ob tem doživljaš.

Prepogosto mislimo, da je drugemu jasno, kaj nam je

všeč, kaj si lahko dovolimo in česa si ne smemo, pa se verjetno niti ne zaveda, da nas to prav zares boli. Potrebno je tudi nasprotno - postajati občutljiv na to, kar se dogaja v drugem in biti pozoren, da ne bi bili po nepotrebnem grobi. Pa spet ob vsem tem sprejeti, da nismo popolni, da še zmeraj ne znamo imeti radi, kot bi želeli, in se veseliti, da bo za to še ogromno novih priložnosti.

V ljubezni poskušamo vse odpustiti: to pomeni, da v srcu ne želimo gojiti zamere. S pametjo pa presodimo, če lahko (ali ne zmoremo) v takih okoliščinah živimo še naprej resno zvezo.

Petra

Šilentabor nad Zagorjem

Podružnična cerkev sv. Martina. Informacije: Župnijski urad Zagorje 113, 6257 Pivka. Dostop: z avtom. Glavni shod: Martinova nedelja.

Šilentabor je najvišji vrh (751 m) grebena na jugozahodni strani Pivške kotline, ki deli Zgornjo Pivko od doline Reke in od Brkinov. Pivška kotlina je valovit svet ob reki Pivki, obdan s kraškimi planotami Nanosa, Hrušice, Snežnika in Slavenskega ravnika. Tu je kraški svet, saj Pivka večkrat ponikne in zopet privre na dan ter poplavlja ravninske dele. Vsa polja in naselja so se morala že od nekdaj razvijati ob robu te kotline. Tu so se ljudje naseljevali že zgodaj. Lepo število najdb iz prazgodovine priča o tem. Na Taborskem grebenu sta stali dve gradišči: Šilentabor in Gradišče. Prvo je bilo eno največjih na Pivškem, meri kar kilometer v obsegu. Kot pravijo, naj bi obe nastali že v ilirski dobi (8. stoletje pred Kristusom), kasneje pa so ju uporabili tudi Rimljani. Ob Šilentabru so v srednjem veku sezidali mogočen grad. O njem nam je ohranil pričevanje Valvasor. Grad naj bi bil končan leta 1471, ko so po nekaterih virih Turki prvič pridrli na Pivško. Ohranjeni ostanki pričajo o mogočni utrdbi.

Razgibana preteklost Taborskega grebena je pravo nasprotje vtisa, ki ga dandanes dobi človek, ko obiše vasico Tabor in cerkev sv. Martina pred njo, ali pa ostanke gradu in gradišč. Tu je bilo nekoč zelo razgibano življenje, zdaj pa je vedno več praznih ali na pol praznih hiš in razvalin (vas Tabor je imela nekoč enajst hiš, zdaj jih je le še sedem, naseljene pa so štiri). Vsekakor pa je tu veliko poučnega.

Cerkev sv. Martina, ki stoji sama na grebenu z razgledom po dolini Reke, je obdana s pokopališčem. Kamen, ki ga tu ne manjka, ji je dal svojsko podobo in je tudi njen glavni okras. Zvonik s preprosto streho, a izrazitimi vogelnimi kamni, ji daje trden videz. O starosti pa najbolje spregovori prezbiterij z gotskimi rebri in zazidanimi šilastimi okni. Zgrajen je bil v prvi polovici 15. stoletja. Cerkev sodi v skupino preprostih

gotških podeželskih cerkva, ki so tako značilne za naše ozemlje. Največja dragotina je slikarija, ki se je najbolje ohranila na oboku. Kot pravijo strokovnjaki, so bile slike narejene pred letom 1464 in sodijo v istrsko-kraški umetnostni krog. Druga cerkvena oprema ni dočakala boljših časov.

Baročna doba je prispevala prostorno ladjo in najbrž so kamniti okraski sad dela tistih ljudskih kamnosekov, ki so se v 17. stoletju razširili po Pivškem in pustili številne sledove po hišah in cerkvah. Tudi obe grobnici, o katerih govorijo napisi, sodita v ta čas. V eni naj bi bil pokopan tudi škof Andrej Jakob de Raunach, ki je bil doma z bližnjega gradu. Cerkev je bila nekaj časa zelo zapuščena. Sredi sedemdesetih let so jo razkopali in pri tem odkrili temelje romanske apside, v zadnjih letih je dobila streho in taka čaka boljših časov.

V ljudskem pripovedovanju je bil tu nekoč sedež župnije (prva z dokumenti izpričana župnija na Pivškem je Slavina iz 12. stoletja), kamor so prinašali mrliča od daleč. Cerkev pa naj bi zgradil graščak s Šilentabra, ki je bil hudoben in je na eni svojih razvratnih zabav po pomoti ubil svojo dobro ženo (ta motiv je uporabil Miroslav Vilhar v pesmi). Pravijo, da je bilo nekoč tu župnišče, malo niže pa samostan (o tem govori krajevno ime Kloštrske Njive). Vse to so seveda zgodbe, ki nimajo pisne podlage, živijo pa v pripovedovanju ljudi. Zgodovinski spomin tudi vsako leto na Martinovo nedeljo privabi sem ljudi, da kljub skromni, skorajda zapuščeni notranjščini cerkve počastijo velikega svetnika.

Kosti

Slovenijo so letošnje poletje pretresli podatki o številnih množičnih grobiščih iz dni po koncu druge svetovne vojne. Natančnih podatkov o tem, koliko ljudi iz Slovenije in zlasti iz nekdanje Jugoslavije je našlo svoj poslednji dom na naših tleh, ni. Nekaj tisoč je verjetno tudi pripadnikov nemške in drugih vojsk, ki so sodelovale z njimi. Ocene se vrtijo okoli 200 000 in več.

Resnici na ljubo, za mnoge starejše ti podatki niso novost, kljub temu pa jih vedno znova pretresa spoznanje, da je velik del Slovenije eno samo grobišče. Povojna oblast je za vsa morišča in grobišča imela natančne podatke, saj je zlasti ob dnevu mrtvih pošiljala na njih policijske patrolje, ki so morale preprečevati prižiganje sveč in množično zbiranje. Mnoga so načrtno prikriili z miniranjem brezen in spreminjanjem okolice. Nekatera so načrtno spremenili v smetišča, nanje odlagali različne industrijske odpadke ali pa jih pogozdili. Z razglasitvijo samostojne Slovenije so ti podatki izginili in naenkrat jih nihče več nima. Zato je morala biti ustanovljena posebna vladna komisija, ki sedaj išče predvsem grobišča. Zadeva je skrajno absurdna. »Država« mora iskati lokacije, o katerih so »do včeraj« natančni podatki obstajali. Še vedno je živih nekaj ljudi, ki so pri pobojih tudi sodelovali. Ti o njih molčijo, ker jih veže zaveza molčečnosti. Seveda so v Sloveniji še vedno posamezniki, ki bi jih te molčečnosti lahko odvezali, na primer Mitja Ribičič. Očitno pa so sklenili, da bodo svoje »skrivnosti« odnesli v grob. Kako trdni so v svojem sklepu, pove dejstvo, da množičnega morišča Slovencev v Kočevskem rogu nočejo razkriti. Tako vsakoletne spominske slovesnosti potekajo ob breznu, v katerem je še najmanj Slovencev. To je očiten primer norčevanja iz osnov človečnosti.

Številni državljani so zaradi načenjanja vprašanj o povojnih pobojih že utrujeni, zlasti tisti, ki ne morejo

zvedeti, kje so bili pobiti njihovi najbližji. Veliko so pretrpeli in mnogi so se z nezmožnostjo odkritja resnice že nekako sprijaznili. Seveda pa takih množičnih zločinov ni mogoče za vedno prikriti. Bolj se oddaljujejo leta pobojev, bolj ostre bodo obtožbe in zgrazanja.

Nekdanji oblastniki so upali, da bo prva javna spravna slovesnost, ko sta si v Rogu podala roke pokojni nadškof Šuštar in takratni predsednik države Milan Kučan, povojne dogodke potisnila v zgodovino. Dejansko niso razumeli, da se nadškof Šuštar ni mogel spraviti, ker ni predstavljal pobitih in njihovih svojcev. Pravzaprav so takrat posredno hoteli znova obtožiti Cerkev, da je ona kriva državljanske vojne.

Ni naš namen znova odpirati ran ali celo podpihovati sovraštva. Vprašanja ne bi niti načeli, če ne bi bili v teh septembrskih dneh znova priče nepojmljivemu govorjenju, ki želi vprašanje povojnih pobojev in označevanje grobišč zožiti na raven prekopavanja kosti in njihovega štetja. Način, ki ga vsiljuje slovenski javnosti, je primeren kvečjemu za tovarno kleja, kjer delajo lepilo iz živalskih kosti. Njihovo poudarjanje kosti, mimogrede, na Pohorju so našli še neverjetno dobro ohranjena trupla, kaže isto filozofijo, kot so jo imeli načrtovalci in izvrševalci pobojev. Mnogi ljudje so bili pobiti bistveno bolj surovo, kot pa so standardi v klavnicah. Trditev, da poboje obžalujejo, sami postavljajo na laž.

Evropo po vojni v Bosni vsako leto pretresejo podatki o Srebrenici. Očitno je filozofija množičnih pobojev živela v komunistični Jugoslaviji ves čas njenega obstoja. Njeni pristaši živijo očitno tudi v Sloveniji. Preteklosti se ne da spremeniti, na prihodnost je mogoče vplivati. Prav zato, da se kaj takega ne bi ponovilo, garancij za to ni, je treba to vprašanje stalno načenjati. Zaradi spoštovanja življenja, ne kulta smrti in še manj maščevanja!

Stane Granda

Srečanje z izseljenskimi revijami

Pisarna Rafaelove družbe je preprost delovni prostor v središču Ljubljane. Pogledi obiskovalcev naše pisarne se navadno ustavijo na dveh detajlih – nekateri se zazrejo v vitraj nadangela Rafaela, našega zavetnika, drugi pa v police s številnimi tedniki, mesečniki, časopisi ter zbranimi letniki zanimivih revij, ki jih izdajajo Slovenci po svetu. Prav v zadnjih mesecih smo na Rafaelovi družbi več časa namenili urejanju arhiva in periodike. Še posebno z zbiranjem in vezavo revij, ki jih izdajajo v Argentini, Ameriki in Avstraliji želimo ohraniti bogato dejavnost rojakov - družbene in kulturne pa tudi športne dogodke ter delovanje slovenskih domov in organizacij v posameznih državah.

Tokrat želimo nekoliko obširneje predstaviti mesečnika Misli in Duhovno življenje, saj smo v zadnjem času bolj povezani s frančiškanom p. Darkom Žnidaršičem iz Avstralije, predstojnikom slovenskega misijona Sv. Rafaela v Sydneyju, v pisarni pa nas je obiskal tudi urednik Duhovnega življenja, gospod Jure Vombergar.

Misli sta leta 1952 začela izdajati duhovnika Klavdij Okoren in p. Beno Korbič, ki sta na prošnjo Slovencev v Avstralijo prišla iz Amerike. Sprva so Misli izhajale kot razmnožen list (nekakšen župnijski list), kasneje kot časopis, od 1959 dalje pa kot revija, verski mesečnik. Revijo je 25 let urejal p. Bazilij Valentin, znan pesnik in pisatelj. Danes je urednik revije frančiškan p. Ciril Božič. Misli so informativna revija

za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji. Revija je nekakšen mozaik kulturnih, športnih, družabnih, osebnih prireditev in slovesnosti. Prinaša vpogled v življenje slovenske skupnosti v Avstraliji: slovenske skupnosti Sv. Rafaela v Sydneyju, Sv. družine v Adelaidi, v skupnosti Sv. bratov Cirila in Metoda v Melbournu in Queenslandu ter poročila slovenskih društev in klubov.

Duhovno življenje je ena osrednjih revij slovenske skupnosti v Argentini. Izdaja jo Slovensko dušno pastirstvo, ki skrbi za versko življenje med rojaki. Duhovno življenje je ustanovil prvi slovenski izseljenski duhovnik v Argentini, Jože Kastelic, leta 1933. Kasneje je vodstvo revije prevzel tudi duhovnik Janez Hladnik, po prihodu politične emigracije pa je revijo predal duhovnikom politične emigracije. Kot nam je povedal arhitekt Jure Vombergar, urednik revije, je bilo Duhovno življenje prvotno zamišljeno kot edina osrednja verska revija za vse emigrante po svetu. Sprva je bila namenjena predvsem preprostim ljudjem, kasneje pa je v svojo vsebino vključila tudi zahtevnejše teološke članke. Duhovno življenje je zdaj predvsem družinska revija, namenjena Slovincem v Argentini, tematika pa je splošna in raznovrstna - poizkušša zajeti utrip življenja v diaspori. Revija vsebuje veliko člankov o preteklih dogodkih - pričevanj posameznikov, o aktualnih dogodkih pa na svoj način spregovorijo barvne fotografije na ovitku revije, ki prikazujejo versko in kulturno dejavnost slovenske skupnosti. Po besedah gospoda Vombergarja je posebnost revije v Argentini prav po številčnosti teh fotografij, ki so zbrane na enem mestu. Urednik je med drugim tudi dejal, da se v zadnjem času v uredništvu srečujejo s težavo glede dopisnikov, saj je vedno manj ljudi, ki znajo pisati v slovenščini. Duhovnemu življenju je priložena tudi priloga za otroke Božje stezice.

Dragi bralci Naše luči! Če vas bo zanimalo kaj iz življenja naših rojakov, kar je morda zapisano v omenjenih revijah, ste dobrodošli na sedežu Rafelove družbe, kjer si lahko iskane članke preberete. Z veseljem pa bomo sprejeli tudi kakšen izvod omenjenih revij, ki nam ga morda lahko podarite, in tako izpopolnili ali dopolnili našo arhivsko zbirko.

Mihela Zaveljcina

Na kratko ...

Člani paritetnega odbora so se dogovorili s predstavniki pokrajin Videm, Trst in Gorica ter občin v njih, kje bodo postavili dvojezične cestne table in druge javne napise. Na seznamu je šest občin tržaške pokrajine (Trst, Devin-Nabrežina, Zgonik, Repentabor in Dolina), šest občin iz goriške pokrajine (Gorica, Doberdob, Števerjan, Sovodnje, Ronke in Krmin) ter enajst občin v videmski pokrajini (Špeter, Srednje, Šent Lenart-Podutana, Sovodnja, Podbonesec, Grmek, Fojda, Ahten, Rezija, Neme in Tipana). V primerjavi s seznamom 32 občin, kjer se bodo izvajale individualne pravice (npr. izdajanje dvojezičnih osebnih izkaznic, izdajanje uradnih obrazcev v slovenskem jeziku itd.), so iz zgoraj omenjenega seznama izpadle občine Tavorjana, Naborjet, Trbiž, Praprotno, Čedad, Zagraj, Bardo, Dreka in Tržič.

O dvostranskih odnosih med Slovenijo in Avstrijo sta 21. septembra v Katoliškem domu prosvete v Tinjah na Koroškem govorila predsednika obeh parlamentov, France Cukjati in Barbara Prammer. Cukjati je poudaril pomen ureditve odprtih vprašanj slovenske manjšine in vključitev njenih pripadnikov v čezmejno sodelovanje, predvsem gospodarsko. Prammerjeva je obžalovala, da predlog avstrijskega kanclerja Gusenbauerja za dvojezične topografske napise ni bil potrjen in pozvala politično odgovorne, naj zadeva ne ostane nerešena zgolj zaradi nasprotovanja ene same osebe, deželnega glavarja avstrijske Koroške Jörga Haiderja.

94-letni tržaški pisatelj Boris Pahor je v četrtek, 27. septembra, iz rok francoske veleposlanice v Sloveniji Chantal de Bourmont prejel najvišje francosko odlikovanje, red viteza Legije časti. Pahorja so med drugo svetovno vojno okupacijske enote izgnale v Francijo. Tam je v prijateljevanju s francoskim pregnancem izpopolnil svoje znanje francoskega jezika. Francoščina mu je, kot rad poudarja, večkrat rešila življenje. Njegove knjige sodijo med najbolj prevajana slovenska literarna dela v Franciji. Tržaški pisatelj Boris Pahor velja za velikega borca za pravice zamejcev in je v svetu najbolj poznan po svojem romanu Nekropola. V slovensko zavest se je med drugim zapisal tudi z inter-

Namena današnjega bogoslužnega srečanja sta spomin na šest pokojnih in spomin na stotine prizadetih zaradi izgube bližnjih in prijateljev, tudi zaradi velike materialne škode. (*»Vse smo izgubili,«* so rekli nekateri.) Na obisku v Železnikih sem večkrat slišal: *»Hvala Bogu, še smo živi, tudi zdravi, držimo skupaj ...«* Pogosto se je zastavilo tudi vprašanje: zakaj? Kaj smo naredili hudega, da nas je to doletelo? Tako so se spraševali tudi Jezusovi sodobniki ob različnih nesrečah in trpljenju, ki je zadelo ljudi. Judje so velikokrat skleпали neposredno: če se jim je to hudo zgodilo, je gotovo zaradi njihovih grehov. Jezus pa je poudaril, da so vsi ti dogodki božja znamenja, ki želijo nekaj povedati.

Starejša gospa v Železnikih je zelo jasno spoznala: *»Preveč smo samozadostni in ošabni. Mislimo, da zmoremo vse. Ali pa je vse odvisno od premoženja? Potem pa v trenutku izgubiš vse!«*

Naravne nesreče so vedno sporočilo, da je naše življenje na zemlji negotovo. Nekega dne se bo vse zemeljsko zaključilo. Prav zato pa se v nesrečah pokaže tudi človeška solidarnost in sočutje. Podobno bi se lahko zgodilo meni. Zato še kako velja zlato pravilo iz evangelija: *»Karkoli hočeš, da (v nesreči) drugi storijo tebi, tudi ti drugim stori.«* Hvala Bogu, da se je tudi tokrat lepo pokazala človeška solidarnost, ne samo ustanove in ljudje, ki so dolžni poskrbeti za stisko drugega in so morda za to plačani, ampak mnogi prostovoljci, prijatelji in sorodniki so takoj priskočili na pomoč. Upam, da se bo veliko ljudi odzvalo tudi z denarno pomočjo.

Vprašanje pa je, koliko nas takšen dogodek zdrami v globini. Po eni strani so tako huda neurja posledica podnebnih sprememb, ki jih človek povzroča z nebrzdanim izkoriščanjem okolja. Igranje z božjimi zakoni, po katerih je vse ustvarjeno, se bo prej ali slej maščevalo ne samo neposrednim krivcem, ampak vsem ljudem.

Najgloblji vzrok ekološke krize je ekologija človekove notranjosti. Duhovna praznina in umazanija duše se kažeta navzven v problemih sebičnosti in golega pohlepa po dobičku. Vedno bolj prevladuje samo še boj za obstanek.

Iz nagovora ljubljanskega nadškofa metropolita msgr. Alojza Urana na dan žalovanja za žrtvami ujme v stolnici sv. Nikolaja v Ljubljani

vjujem z Edvardom Kocbekom, v katerem je ta spregovoril o povojnih pobojih.

*

Število Slovencev na Hrvaškem upada, slovenska manjšina na Hrvaškem pa nima strokovne organiziranosti, ki jo poznajo manjšine v drugih sosedah Slovenije, so se strinjali udeleženci okrogle mize Perspektive slovenske narodne manjšine na Hrvaškem po vstopu Slovenije v Evropsko zvezo, ki je 27. septembra potekala v Ljubljani. Prav boljša organiziranost Slovencev na Hrvaškem pa je ključnega pomena za njihov obstanek, razvoj in gospodarsko sodelovanje, ki je zelo pomembno za ohranjanje stikov z matico.

*

Vlada RS je dobila novo ministrico za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo. To je rojakom znana Mojca Kucler Dolinar iz Nove Slovenije. 35-letna diplomirana pravnica je od leta 2004 poslanka v državnem zboru. Nova ministrica se je že večkrat udeležila Romanja treh Slovenij na Sv. Višarjah, za Našo luč je napisala par prispevkov in obiskala je rojake na Švedskem.

*

Premier Janez Janša in predsedniki parlamentarnih strank so se dogovorili, da bo vlada pred nadaljnjimi koraki glede reševanja vprašanja meje s Hrvaško počakala na strokovna mnenja. Pripravila jih bo nova koordinacijska komisija mednarodnopravnih strokovnjakov pod vodstvom Mihe Pogačnika, pri tem pa bo upoštevala možnosti reševanja s pomočjo tretje strani. Za pripravo pravne podlage bo vlada ustanovila še dve komisiji.

Merlebaški romarji na poti v Pariz

Rojaki iz Merlebacha na zajtrku pri frančiškanih v Orsayu

Zapisali so ...

Bogomir Štefanič ml. v Družini

Sredi osemdesetih let prejšnjega stoletja, o katerih zdaj pogosto slišimo govoriti, kako so že brstela od demokratičnega prebujanja, je v razred ene izmed slovenskih srednjih šol vstopila pomočnica ravnateljice: »Iz komiteja so me poslali, da vas vprašam, kdo izmed vas bi šel v Zvezo komunistov.« Ker na njeno ponudbo ni bilo nobenega odgovora, je razred kmalu zapustila, seveda z dostavkom, da tisti, ki bi se odločil sprejeti ponujeno čast, ve, kje jo lahko najde.

Te po svoje banalne, a z jasnim ideološkim predznakom (ki je vztrajal tako rekoč do bridkega konca nekega sistema) začinjene zgodbe sem se spomnil, ko sem te dni sledil razpravam o predlaganih spremembah šolske zakonodaje – zlasti o tisti spremembi, ki želi uvesti polno državno financiranje javno veljavnega izobraževalnega programa v peščici obstoječih slovenskih zasebnih osnovnih in srednjih šolah in še kakšni, ki si jo bodo noro pogumni ustanovitelji morda še upali ustanoviti. Noro pogumni trdim zato, ker je tak projekt, ne glede na to, ali bo dobil polno programsko finančno podporo, z vseh vidikov (prostorski, finančni, organizacijski, navsezadnje tudi javnomnenjski) izjemno zahteven in ga lahko vodi vse drugo, le kakšna želja po finančnem dobičku ne. Kakšen škof Jeglič, ki je za ustanovitev zgodovinsko prelomnih zavodov v Šentvidu nad Ljubljano dobesedno postrgal vse, kar je škofija premogla, se najbrž obrača v grobu ob nastopih poslancev, ki trdijo, da želi Cerkev s svojimi šolami na davkoplačevalski račun povečevati svoj dobiček.

V Mariboru so pripravili praznovanje 10-letnice škofijske gimnazije, ki nosi ime A. M. Slomška. Na travniku pred poslopjem na Vrbanski v Mariboru je bila najprej molitvena ura, nato akademija, na koncu pa slovesno bogoslužje, ko je somaševanje vodil nadškof Franc Kramberger. V pridigi se je dotaknil predvsem zgodovine slovenskega naroda in moža s preroškim uvidom v slovensko prihodnost, svetniškega škofa Slomška, ki je poskrbel za slovenske korenine.

V Stični je bilo 26. vseslovensko srečanje mladih. Sveto mašo je daroval mariborski pomožni škof Peter Štumpf. Z njim so somaševali skoraj vsi slovenski škofje in več kot 170 duhovnikov. Mladi - teh je bilo 7000 - so že s festivalom pred sveto mašo izražali svojo vero v Boga in veselje, ki ga čutijo ob tem. Več kot 100 animatorjev in glasbenikov je glavno geslo srečanja: Kakor sem vas jaz ljubil, se tudi vi ljubite med seboj, izražalo prek skečev, pesmi, plesov in iger.

Škof Štumpf je v nagovoru mlade spodbudil, naj ne nasedajo širjenju neresnic v svetu, ampak naj odpuščajo in se borijo proti predsodkom.

V Metliki je potekala slovesnost v spomin svetniških kandidatov ljubljanske nadškofije. To je priložnost, da se seznanimo z napredkom postopkov za beatifikacijo in kanonizacijo naših svetniških kandidatov in da okrepimo zaupanje v njihovo priprošnjo pri Bogu. Svetniški kandidati so božji služabniki škof Friderik Irenej Baraga, škof Janez Frančišek Gnidovec, Lojze Grozde in nadškof Anton Vovk.

Vladna komisija za prikrita grobišča je 25. septembra v Kidričevem, blizu nekdanjega taborišča Šterntal, odkrila 12 grobišč. Gre za nadaljevanje lani opravljenih del. Tokrat so izkopavali strojno in prvo grobišče našli samo 20 metrov stran od lani prekopane lokacije. Kdo so žrtve, bo pokazala šele nadaljnja preiskava,

18. septembra se je nad Slovenijo razbesnelo hudo neurje. Reke in potoki so prestopili bregove, voda je vdiralala v spodnje prostore stavb, odnašala avtomobile, sprožili so se plazovi, številne ceste so bile neprevozne. Najbolj prizadeti so bili Železniki v Selški dolini na Gorenjskem, kjer je poplavljenih 350 hiš in drugih objektov. Velika škoda je tudi v občinah Tolmin, Cerklje, Radovljica, Bohinj, Škofja Loka. Hudo je bilo tudi v nekaterih občinah na celjskem območju. Deževje je prizadelo tudi širše območje Maribora in Kras. Trije ljudje so umrli v Železnikih, dva v Letušu v občini Braslovče v Savinjski dolini, prostovoljni gasilec pa v Cerkljah na Gorenjskem. Gasilci, drugi prostovoljci, pripadniki civilne zaščite in vojska na terenu še sedaj odstranjujejo posledice. Železnike je prvi dan obiskal tudi premier Janez Janša. Vlada je takoj namenila pol milijona evrov za pokritje stroškov intervencijskih ekip. Odločila se je še, da bo zagotovila vsa sredstva za obnovo partizanske bolnišnice Franje, ki jo je hudournik v celoti uničil. Zavarovalnice je pozvala, da škodo prednostno obravnavajo. Ker je škoda - ta po prvih ocenah znaša 200 milijonov evrov - preseгла proračunske rezerve, bo vlada za pomoč prosila tudi Evropsko zvezo. Železnike je 20. septembra obiskal tudi lju-

bljanski nadškof in metropolit Alojz Uran. Srečal se je s prizadetimi krajanji in obiskal nekatere domove. Na računu Slovenske karitas so za pomoč prizadetim v poplavih do petka, 5. oktobra, skupno zbrali že 1,35 milijona evrov, prek župnijskih in škofijskih Karitas pa že razdelili 500.000 evrov pomoči, namenjene 1010 gospodinjstvom. Rdeči križ Slovenije je medtem zbral 712.000 evrov. Zbiranje se še nadaljuje. Svoj denarni prispevek so nakazale tudi nekatere slovenske katoliške misije po Evropi. Hvala vam za vašo solidarnost.

Veselo druženje po sveti maši v Hamburgu

torej izkop in analiza najdenih predmetov. Tožilstvo bo predlagalo ekshumacijo. S tem naj bi opredelili posledice kaznivega dejanja vojnega hudodelstva, saj je javnost že seznanjena s tem, da vodijo kazenski postopek zoper danes 83-letnega na Primorskem živečega Martina Štorglja, ki naj bi bil v času kidričevskih dogodkov šef Ozne za to območje.

*

Cene življenjskih potrebščin so se septembra v primerjavi z avgustom zvišale za 0,4 odstotka. Letna rast cen ostaja nespremenjena pri 3,5 odstotka, povprečna 12-mesečna rast cen pa se je septembra zvišala na 2,8 odstotka. Letna stopnja inflacije v območju evra se je septembra v primerjavi z avgustom nekoliko zvišala in znaša 2,1 odstotka. Primanjkljaj Slovenije pa se v zadnjih letih zmanjšuje. V letu 2006 je po novi oceni znašal 366 milijonov evrov, kar je 1,2 odstotka bruto domačega proizvoda, ob koncu tega leta pa se bo po napovedih finančnega ministrstva še znižal in naj bi znašal 0,6 odstotka BDP.

*

Slovenija je v letošnjem drugem četrtletju na letni ravni zabeležila 5,9-odstotno gospodarsko rast, potem ko je bila v prvem četrtletju 7,2-odstotna, so izračunali na državnem statističnem uradu in že popravili ocene gospodarske rasti.

*

Koordinacija za omejevanje igralništva na Goriškem je zbrala že več kot 10 tisoč podpisov peticije proti širitvi igralništva, zato so predsednikom države, vlade, državnega zbora in vseh parlamentarnih strank ter ministru za finance poslali posebno pismo. Znano pa je tudi stališče pesnika Toneta Kuntnerja, ki ga mnogi rojaki prav dobro poznate, da megazabavišče za Slovenijo ni pot, ampak stranpot.

Lastniki nepremičnin lahko podatke o obstoječih stavbah in delih stavb, ki iz različnih razlogov niso bili popisani, to brez sankcij storijo do 21. decembra. Geodetska uprava in ministrstvo za javno upravo bo sta podrobnejša navodila za to objavila na spletni strani uprave. Slednja še ni popisala 140.000 od 1,7 milijona delov stavb.

*

Arheologi so poleti na zahodnem robu Trebnjega na območju nekdanje postojanke ob rimski glavni državni cesti pridobili precej novih podatkov o življenju rimske naselbine v 3. in 4. stoletju po Kristusu. Odkrili so obsežno stavbo, v kateri so predvidoma delovali rimski orožniki, katerih imena so vklesana na trebanjskih naključno odkritih kamnitih žrtvenikih, našli pa so tudi redke mali bronasti kipec.

*

ŠPORT

Katarina Srebotnik se je na teniškem turnirju v Portorožu uvrstila v finalni dvoboj. Premagala jo je 19. igralka sveta, Francozinja Tatiana Golovin. Andreja Klepač se je poslovila že v prvem krogu, v igri dvojic pa je z Rusinjo Lihovčevo prišla do finala.

Judoistka Lucija Polavder je osvojila srebro na svetovnem pokalu v Latviji.

Maja Vidmar je na svetovnem prvenstvu v težavnostnem plezanju v Španiji osvojila bronasto odličje, kar je druga slovenska kolajna na svetovnih prvenstvih.

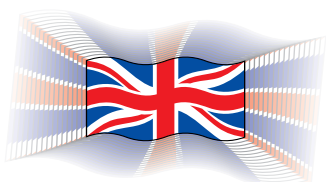
Atletinji Brigita Langerholz in Marija Šestak sta na finalu sezone v Stuttgartu v teku na 800 metrov in pri troskoku osvojili peto mesto.

Košarkarji so na evropskem prvenstvu v Španiji osvojili sedmo mesto in si priigrali kvalifikacije za nastop na olimpijskih igrah.

Judoistka Lucija Polavder je na svetovnem prvenstvu v Braziliji osvojila srebrno odličje, Urška Žolnir in Rok Dragšič se ponašata s petim mestom in vozovnicami za Peking.

Tadej Premru je svetovni balinarski prvak igralcev do 23 let v igri v krog, Jure Kozjek je podprvak v klasični igri.

Mitja Petkovšek je v Stuttgartu postal svetovni prvak na bradlji, Aljaž Pegan pa svetovni podprvak na drogu.

A N G L I J A

LONDON

Po premoru v poletnih počitnicah, zlasti v mesecih julij in avgust, ko v kapeli »Našega doma« ni slovenskih maš za rojake iz Londona in okolice, smo na drugo nedeljo v septembru, 10. septembra, zopet začeli z rednimi slovenskimi mašami, ki bodo odslej na vsako drugo nedeljo v mesecu vse do meseca junija – do prihodnjih poletnih počitnic. K naši maši v septembru je prišlo bolj malo londonskih Slovencev, upamo, da jih bo prihodnjič več.

Posebno obeležje v mesecu septembru je dal »Našemu domu« v Londonu delovni obisk g. Janeza Modica, župnika za Slovence v Mannheimu v Nemčiji. Veliko stvari je lepo uredil na računalniku na misiji, saj je le-ta potreben občasnega pre-

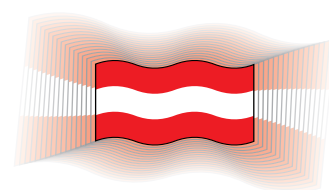
gleda za izboljšanje delovanja programov oz. da se očisti morebitnih virusov. Še marsikaj drugega je g. Janez postoril v naši hiši v Londonu. Naj samo omenim popravilo kuhinjskega ventilatorja, kar bi sicer stalo precej denarja našo ubogo ustanovo. Župniku Janezu se v imenu slovenske misije in »Našega doma« v Londonu iskreno zahvaljujem za vso velikodušno pomoč in dobroto.

S. Cikanek, župnik

Na začetku oktobra nas je vse razveselilo kratko bivanje v slovenskem domu našega dobrega prijatelja dr. Jurija Gorjanca, znanega kirurga v bolnišnici v Slovenj Gradcu. Dr. Jurij se redno udeležuje vsakoletnega zdravniškega simpozija v Basingstokeu, mestu jugozahodno od Londona, ki slovi po svetovno znani bolnišnici najuspešnejših operacij za odstranjevanje črevesnega raka. Na tokratnem simpoziju je tudi sam predaval na temo »Divine Intervention – a necessary adjunct« (Božje posredovanje – potreben pripomoček). Dr. Juriju čestitamo za tako veliko

priznanje organizatorjev in udeležencev tega svetovno znanega simpozija ter za izredno domiselno in pomembno temo, ki jo je izbral za svoje predavanje na tako uglednem simpoziju. Želimo mu veliko božjega blagoslova pri njegovem zdravniškem in kirurškem poslanstvu.

S. C.

A V S T R I J A

DUNAJ

Že zelo dolgo ni bila naša cerkev tako napolnjena s samimi mladimi ljudmi, kot je to bilo v petek, 28. septembra, letos.

Vsako leto namreč redno prihajajo v jesenskem času na ekskurzijo na Dunaj dijaki Slomškove gimnazije mariborske nadškofije s svojimi profesoricami in profesorji. Ogleдали so si najpomembnejše znamenitosti cesarskega mesta, predvsem so stopali po sledih velikih mož - Slovencev, ki so svoj čas neizbrisno zaznamovali glavno mesto Avstrije.

V petek, kot že rečeno, so prišli (80 dijakinj in dijakov ter 8 profesoric in profesorjev) v našo slovensko cerkev in oblikovali mašo, ki jo je zanje daroval župnik Toni Štekl in je v homiliji razložil pomen starega - Salomonovega templja in pomen novega, kamor je bil prinešen in darovan Jezus Kristus - Odrešenik. Poudaril je tudi, da danes Jezus

Dr. Jurij Gorjanc, prvi z leve

Sveta maša z dijaki in profesorji gimnazije A. M. Slomška iz Maribora

nas, vsakega posameznika, sprašuje: »Kaj pa ti praviš, kdo sem?« Vsak dan mu je treba dajati odgovor predvsem s pristnim krščanskim življenjem ...! Po maši jim je župnik še na kratko razložil zgodovino naše cerkve in izrazil začudenje, da sedaj, ko je toliko dijakov v škofijskih gimnazijah in internatih, naj bo to v Mariboru, Šentvidu pri Ljubljani ali v Vipavi, skoraj nobeden ne »zaide« v duhovniški ali redovniški poklic.

Vsako leto obhajamo, skoraj v vseh avstrijskih (nad)škofijah enako, na zadnjo nedeljo v septembru t. i. mašo narodov (Ausländesonntag), kjer z različnimi vlogami sodelujejo tujegovoreče katoliške skupnosti. Na Dunaju je ta maša že vsaj dvanajst let redno v Štefanovi stolnici (prej je bila menjaje zdaj v tej, zdaj v oni večji cerkvi). Redno sodelujemo tudi Slovenci. Letos je sprejel nase v imenu Slovecev glavno vlogo župnik Toni. Pred mašo je s celo stolnico, ki je bila nabita z verniki, vadil »Gospod, usmili se« (v latinščini) in pa alelujo (po taizej-

skem napevu), verz je zapel slovensko. Anica Hren se je oblekla v gorenjsko narodno nošo in prebrala slovensko prošnjo za družine. Dva slovenska otroka, Ema in Pavel Raščan, sta z narodno nošo krasila pisano procesijo otrok, ki so pred darovanjem prinašali darove na oltar. Sv. mašo je, kot že nekaj let prej, direktno prenašal »Radio Stephansdom«. Tako v stolnici kakor tudi po maši med arkadami na

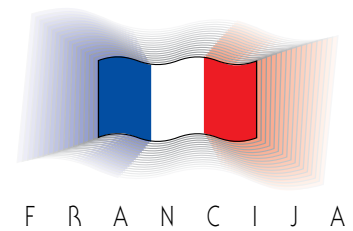

V dunajski stolnici smo imeli mašo narodov.

škofijskem dvorcu je bilo izredno prijetno, navdušeno razpoloženje. Za slovenske specialitete po maši sta v glavnem poskrbela spet Ana in Werner Oswald. V pomoč sta jima bili Marjeta in Ivanka. Slovensko vino je darovalo naše veleposlaništvo na Dunaju. Vsem, ki so s strani Slovencev pripomogli k uspešni prireditvi, se želi gospod župnik tudi po tej poti lepo zahvaliti.

Kar najlepši jesenski pozdrav pošiljamo vsem, ki boste po šinem svetu prebirali te vrstice.

N. V.

FREYMING-MERLEBACH

Mesec september nam vsem naznani, da sta počitniška meseca pripravila prostor, da se jesensko aktivno delo oživlja. Tudi pri društvu prijateljev Slovenske katoliške misije nam je prav mesec september prinesel veliko dela in z njim lepih dogodkov.

O prvem našem kulturnem dogodku, ki je bil v začetku septembra, ste dragi bralci »Naše luči« že lahko brali. In to je naš slovenski praznik, ki je za nas že prava tradicija in nam je v velik ponos in veselje, predvsem ker se srečujemo z rojaki, ki prihajajo iz rodne domovine Slovenije. Letos je živ pečat med nami pustila folklorna skupina »grof Blagaj« iz Polhovca Gradca. K veselemu razpo-

loženju je pridal svoj velik delež ansambel »Jurčki«.

75. rojstni dan

Jubilejnih praznikov naših članov, mimo katerih res ne moremo, se je v letu 2007 zvrstilo že veliko. Ko si mlad, si želiš biti hitro odrasel. Ko pa postane hoja utrujena in človeku sledi že prehojenih 75 let, se življenjske moči krepko odštejejo. Tako se godi tudi z našo gospo Marijo Mav. Kličemo jo naša Mici. Med nami je še vedno močan stebber, čeravno je 23. septembra praznovala že svoj jubilejni rojstni dan. 75 jih je naštel.

Ker smo se v nedeljo, 16. septembra, pri prvem celodnevem srečanju po počitnicah zbrali pri skupnem kosilu, smo izkoristili priložnost in ji čestitali. (Ravno na njen 23. rojstni dan smo bili v Parizu, o čemer boste brali prav v tej št. »Naše luči«.)

Župnik Kamin je že v kapeli po maši 16. septembra omenil njeno velikodušno in dobro srce. Njen trud in čas, ki ga neutrudno vlaga vsak teden, saj krasi kapelo, da je ob nedeljah služba božja obkrožena z lepo-

Marija Mav na dan svoje 75-letnice

to cvetja, ki nam jo Bog poklanja. Pri kosilu smo se naši dobri Mici zahvalili in ji čestitali s preprostimi besedami:

Draga Mici, rekla ti bom, kar mi srce narekuje: Hvala ti za vse lepe trenutke, ki smo jih že delili skupaj. Za vse neštete ure in za ves trud, ki si ga že vložila in ga neutrudno vlagas v prid naši skupnosti, za vso dobro voljo, za vse nasvete, saj iz njih črpamo poduk modre žene. Želimo si še veliko lepih trenutkov v tvoji bližini. Naj ti Bog nakloni zdravje in dobro voljo ter prijetno počutje med nami.

Želimo si tudi, da bi še dolgo let preštevala in seštevala ter nadzorovala številke kot blagajničarka našega društva.

O naši Mici bi lahko še veliko rekli, saj je tudi pri kuhinji odgovorna vsak drugi mesec, da se pripravijo dobrote, s katerimi so postreženi gostje ob celodnevih srečanjih.

Mici tudi zelo rada poje. Kjerkoli se oglasi pesem, že pristopi in poma-

ga s svojim sopranom. Je neutrudna cerkvena pevka že od vsega začetka pevskega zbora mrg. Stan-ka Grimsa pa vse do danes.

Korajžno naprej, Mici! Naj te ljubi Bog varuje vsega hudega in bodi srečna med nami in svojimi najdražjimi, ki te obkrožajo v vsakdanu. To ti želimo vsi pri Slovenski katoliški misiji Freyming-Merlebach.

Jožica Curk

BERLIN

ANTON BAČOVNIK – 60 LET

V začetku septembra je naš predsednik ŽPS Anton Bačovnik dopolnil 60 let. Odločil se je, da bo svoj življenjski jubilej praznoval v domovini, in krogu družine, sorodnikov in prijateljev. Tako se je 8. septembra v Vinski Gori zbralo okrog 90 ljudi, vsi z eno in veliko željo, da čestitajo Antonu ob jubileju in mu zaželijo predvsem zdravja.

Poleg njegove družine so se slavja udeležili številni Antonovi bratje in prijatelji iz Slovenije in iz Nemčije. Iz Berlina so prišli: župnik Antona Florian Erlenmeyer, nekdanji organist Peter Schneider, Hainz Kyok, direktor firme FORNER, s katero Anton že dolgo lepo sodeluje, prijatelj Jernej Bizjak z ženo Nado in župnik Izidor Pečovnik, ki vedno znova poudarja, da Anton ni le aktiven predsednik ŽPS, pač pa nepogrešljiv pomočnik ali organiza-

CHATILLON

Vabimo vas v nedeljo, 2. decembra, na MIKLAVŽEVANJE v CHATILLONU.

Začetek s sv. mašo ob 11. uri, nato skupno kosilo, sledi lutkovna predstava »Srečni kraljevič« s skupino NAVIHANCI iz CELOVCA in seveda prihod sv. Miklavža ...

Prisrčno vabljeni vsi, starši z otroki, in seveda dedki in babice z vnuki ...

Vse potrebne informacije lahko dobite na spletni strani: www.drustvo-slovencev-v-parizu.com

Foklorna skupina Vraško med nastopom v Berlinu

tor pri vseh delih in prireditvah v župniji, ki zna in zmore pridobiti dobre sodelavce, skupaj z njim pa je aktivna cela njegova družina. Tudi v nemški župniji, kjer je mežnar in hišnik, je nepogrešljiv. Je človek pokončnega značaja, zvest svojemu prepričanju in župniji, neposreden, inovativen in zanj ni nič nemogoče. Ob jubileju mu iskreno čestitamo in želimo še veliko zdravih in ustvarjalnih let. Nekaj več o njegovem življenju pa bomo napisali v eni prihodnjih številčk Naše luči.

Srečanje tujih katoliških misijonov nadškofije Berlin

V petek, 28. septembra, smo imeli v Slovenski katoliški misiji v Berlinu veliko slavje, saj smo gostili kardinala Georga Sterzynskega in predstavnike vseh tujih misijonov iz nadškofije Berlin.

Slavje smo pričeli s slovesno sveto mašo v čast 800-letnice rojstva sv. Elizabete, ki jo je ob somaševanju duhovnikov vseh tujih misijonov daroval kardinal Sterzynski, sodelovali so naši ministranti, slovesno

bogoslužje pa je še dodatno oplemenitilo slovensko petje. To sta na najlepši način naredila vrhunski operni pevec Marcos Fink, ki trenutno poje v berlinski operi glavno vlogo Sokrata v operi Potrpežljivi Sokrat, in naš solo pevec Kristijan Božič, ki ga je na klavirju spremljala organistka Iryna Radobenko.

Zares lepo petje so še posebej pohvalili Italijani, ki so izjavili: »Mi smo mislili, da znamo samo mi lepo peti, a znate tudi Slovenci!«

Po maši so se vsi zbrali v veliki dvorani, kjer smo goste pogostili s slovenskimi specialitetami, ki so jih skrbno pripravili: Anton, Marinka, Bernardka Bačovnik in Vera Gabor, prostor pa je pripravil Mitja Zakrajšek.

Pogostitvi je sledila konferenca, na kateri smo lahko povprašali o tekočih zadevah v župnijah in o novih volitvah ŽPS. Vsi misijoni so se predstavili – najlepši in največji aplavz so doživeli predstavniki Gane.

Kardinal se je med Slovenci dobro počutil in je po vprašanjih sodeč videl, da je končno vse tako, kot mora biti. Vsi so bili vidno zadovoljni.

Kardinal Georg Sterzinsky v cerkvi svete Elizabete in duhovniki iz drugih misij

Kardinal Georg Sterzinsky in naš župnik Dori

Župnik Kozur, kardinal Georg Sterzinsky in Monika Kartin v naših prostorih

Srečanja se je udeležila tudi Monika Kartin – kulturna atašejka na Veleposlaništvu republike Slovenije v Berlinu. Na koncu smo skupaj ugotovili, da je prihodnost v naših rokah, še posebej, če bomo tudi v prihodnje tako aktivni, kot smo bili do sedaj. To je težka naloga druge generacije zdomcev, kateri še vedno pomaga prva generacija.

M. Mošnik

HAMBURG

»Toliko vas pa še ni bilo,« je zadovoljno dejal župnik Dori po septembrski sveti maši. Vesel je bil novih obrazov, ki so mu dokazali,

da se ta skupnost še vedno širi. Dejansko je bilo kar precej klopi dobro zasedenih v veliki cerkvi sv. Bonifacija. Poznalo se je, da so dopusti minili, manjkali so le tisti, ki so odšli na letošnjo zgodnjo trgatve v domovino ali so bili kako drugače zadržani.

V velikem krogu sorodnikov in znancev sta 28. julija v katedrali svetega Lovre v Trogirju prejela poročni blagoslov tamkajšnjega duhovnika ter si obljubila zvestobo in ljubezen do groba Ante in Manuela Žaja, roj. Ugrina. Že nekaj let smo ju lahko srečevali pri sloven-

skih svetih mašah kot fanta in dekleta. Manuela pa je prihajala v to skupnost s starši že kot majhna deklica. Septembrsko sveto mašo je župnik Dori daroval za novoporočenca. Tudi hamburška skupnost jima želi obilo blagoslova in družinske sreče na skupni poti ter jima iz srca čestitamo.

Pri tej maši sta nas zopet obiskala tudi naša zvesta prijateljca iz Oktoberfesta v veleblagovnici Karstadt v centru Hamburga, Jože Cencelj in Boštjan Novak. Z veseljem sta prišla h gospodu Doriju po božji blagoslov, hamburški skupnosti pa že tretje leto zaporedoma polepšala večer z glasbo v živo. S seboj sta pripeljala tudi člana njihovega ansambla, Avstrijca Gerharda Biederja in nekaj prijateljev. Lepo je zvenel zvok harmonike in kitare, ki sta nas spremljali tako ob nazdravljanju slavljencem rojstnih dnevo kot pri plesu.

Med slavljenci so bili Marija Kosec, naša dobrotnica iz Lüneburga, zakonca Majda in Mladen Ugrina, ki že mnogo let sodelujeta v tej skupnosti po pravem krščanskem zgledu in se udeležujeta svetih maš

Mladen Ugrina (v sredini) ter prijatelja Zvonko in Jože

Majda Ugrina (v sredini) ter prijateljci Veselka in Eva

Družina Gungl iz Hamburga

še vedno s celo družino sedaj že odraslih otrok in mladim zetom ter Zlatko Magerl, ki je šele pred nekaj leti našel to skupnost in se od takrat z ženo Sieglinde vselej veseli naših druženj.

Odličen odojek, ki ga je tokrat za vso skupnost podarila Slobodanka Gungl, nam je naznanjal, da tudi ona nekaj praznuje. Okusno meso smo lahko pojedli že prej. Za zdravico s šampanjcem pa smo morali počakati do polnoči, da smo ji nazdravili k rojstnemu dnevu. Slobod-

dankin rojstni dan smo v ponedeljek nadaljevali kar z zajtrkom v skupnih prostorih, s sprehodom pod dežniki ob lepem jezeru Alster in ga zaključili z obiskom Oktoberfesta pri naših znancih ansambla »Glantaler Power Men«, kjer igra tudi naš Jože in Boštjan. Bog živi vse slavljenice in še na mnoga zdrava leta!

Slovenski rojaki iz Hamburga so bili povabljeni na slovenske literarne dneve, ki se bodo odvijali od 16. oktobra do 2. novembra. V tem

Novoporočena Manuela in Ante Zaja

okviru se bo predstavilo šest slovenskih avtorjev mlajše generacije. To so Lucija Stupica, Aleš Steger, Andrej Blatnik, Andrej E. Skubic, Primož Čučnik in Gregor Podlogar. Dneve bo spremljala tudi mednarodna prevajalska delavnica (bersetzungsworkshop) pod vodstvom dr. Erwina Köstlerja z Dunaja ter naše rojakinje, Monike Pemic, lektorice na hamburški univerzi. Slovenci v Hamburgu smo veseli bogatenja kulture tudi na tem področju.

DD

HANNOVER

Letos smo s prvo sveto mašo po dopustih začeli kar v naravi. Omogočila sta jo zakonca Dragica in Zvonko Veršič iz Hannovra, in to v zares lepo v ta namen pripravljenih prostorih njihovega vrta, ki jima sicer služi za oddih in »rekreacijo« vrtičkarjev.

Po naključju ju je prvo nedeljo v septembru obiskal Zvonkov bratranec, pater Mirko Veršič, ki že nekaj

Zlatko Magerl in Sieglinde

Pater Mirko Veršič mašuje.

Družina Veršič

Milica in Manfred Uetzmann

let opravlja božjo službo v minoritskem samostanu sv. Frančiška Asiškega v Piranu. Ker bi sicer sveta maša zaradi drugih obveznosti župnika Dorija morala biti predstavljena, smo bili veseli, da je obred svete maše prevzel kar pater Mirko, ki je tudi Dorijev prijatelj. Skrbno je sam pripravil oltarno mizo ter opravil lep bogoslužni obred, tako da nismo bili za nič prikrajšani. Bilo nas je več kot trideset.

Po maši se je začel družabni del s pečenjem na žaru in odličnimi solatnimi prilogami, h katerim se je prilegalo dobro pivo iz sodčka ali pa po

želji tudi kaj drugega. Začelo se je že mračiti, ko so prvi začeli zapuščati glasno pevajočo družbo, ki jo je tudi pater Mirko podpiral z lepimi pesmimi, takšnimi, ki jih nekateri še nikoli nismo slišali in so kulturna dediščina slovenskih pesmi.

Svete maše se je udeležil tudi slavljenec, ki je 30. junija napolnil 60 let. To je naš zvesti obiskovalec svetih maš nemškega rodu, gospod Manfred Uetzmann. Z ženo Milico živita v mestecu Lehrte in rada prihajata k sveti maši v Asel ter se poveselita z rojaki. Gospodu Manfredu želimo še naprej trdnega zdravja in še na mnoga leta!

Silva Weber

Veselo druženje po maši

AUGSBURG

Zlatko Novak je praznoval okroglih 70 let

Čas ne pozna počitka. Vztrajno teče naprej in v svojem objemu drži vse, kar obstaja. S to resničnostjo se je moral letos sprijazniti Zlatko Novak, ki je dopolnil okroglih 70 let. Z ženo živita v kraju Bo-

Slavljenec Zlatko Novak na izpitu TÜV

blingen blizu Augsburga. Je član slovenskega pevskega zbora v Augsburgu in redno prihaja k pevskim vajam. Bogat smisel za humor in lepo vzdušje so lastnosti, ki jih pri Zlatku ni težko odkriti. Morda je prav zato vsak rad v njegovi družbi. V soboto, 22. septembra, je povabil v prostore slovenske župnije v Augsburgu ožje sorodnike in znance in z njimi praznoval

V sredini slavljenka Justina Kutin. Na desni sestra Jožefa, na levi sestra Anica

okrogli jubilej. Miza je bila bogato obložena z dobrotami vseh vrst. Za glasbo sta skrbela harmonikaš Toni Kresal in kitaristka ter pevka Irena Hierl. Občasno je prijel za kitaro tudi župnik Roman Kutin. Ob raznih skečih, igricah in presenečenjih, ki so jih pripravili nekateri povabljeni, je zbrana družba s slavljenecem na čelu v obilni meri uživala. Naj Bog daje slavljenцу tudi v bodoče potrebnega zdravja in moči, da bo v skupnost prinašal žarke vedrine in osebno v krogu lastne družine živel izpolnjeno življenje.

Gorica – 80 let mame Justine Kutin

Svoj 80. življenjski jubilej je 20. septembra dočakala gospa Justina Kutin. Dokler ji je zdravje dopuščalo, je živila v gorski vasi Krn. Po težki operaciji pred tremi leti se je morala preseliti k hčerki redovnici s. Alojziji v Gorico in tam najti kotichek za bivanje in okrevanje. Poleg hčerke, ki je redovnica, ima še dve poročeni hčerki, Olgo in Marijo, in sina Romana, ki je izseljenjski duhovnik v Augsburgu. V nedeljo, 30. septembra, se je skupaj z najožjimi sorodniki zahvaljevala za dar življenja in vse, kar ji je Bog namenil v svoji previdnosti. Zahvale in prošnje so bile vključene v sveto mašo, ki jo je v kapeli šolskih sester daroval sin Roman. Slovesno kosilo v gostišču Lisjak blizu Štanjela se je zavleklo do poznih popoldanskih ur. Slavljenka je čutila, da jo ima Bog rad tudi po dobrih ljudeh, ki so ji izražali voščila in dobre želje ob njenem jubileju. Naj jo Bog ohrani še mnogo let! R. K.

ESSEN

Najprej želim po tej poti pozdraviti vse drage farane naše obsežne župnije v štirih ali celo petih nemških škofijah. Seveda tale pozdrav doseže samo tiste, ki prejmete in berete naš mesečnik. Veseli smo vsakega zvestega naročnika, saj tisti, ki v Našo luč pišemo in jo izdajamo, vemo, da ste vsak mesec obogateni z njeno mnogovrstno vsebino.

Naj se tudi zahvalim vsem, ki za Našo luč redno plačujete naročnino. Moram pa omeniti še eno »zanimivost«. V tej župniji okrog 50 prejemnikov skozi več let ni plačevalo naročnine. Po dvakratnem opozorilu so trije to zadevo uredili – vsaj za zadnje leto, drugim pa je pošiljanje ustavljeno. Med ostalimi 310 prejemniki pa je še vedno 80 takšnih, ki še niso poravnali naročnine za Našo luč ali tudi za Ognjišče za leto 2007. Upam, da bo tole opozorilo »seglo do srca« še tem 80 prejemnikom. Vsi so ponovno dobili pisno opozorilo in pripravljeno nakaznico. Naš glavni urednik, ki skrbi za plačevanje stroškov izdajanja in razpošiljanja, bo zelo hvaležen, če bo končno tudi iz naše župnije imel poravnane vse nam dostavljene izvide.

Tole poročilo pošiljam tik pred našim letnim romanjem v Kevelaer. Upam, da bomo za naslednjo številko o tem mogli napisati veliko lepega.

Kar zadeva ostalo dogajanje med nami, ugotavljam, da se v naših oltarnih skupnostih še vedno poznajo letne počitnice in trgatve v domovini. Redni udeleženci slovenskih maš se počasi vračajo. Upam,

da jih bo zopet pritegnilo lepo domače vzdušje pri maši in ob srečanjih po maši.

Vse drage farane obveščam, da imamo v mesecu oktobru v vsaki skupnosti nabirko za prizadete v velikem neurju v Sloveniji. Ker pa marsikdo nima pripravljenega primerne »primerka« bankovca, s katerim bi oškodovanim lahko vsaj nekoliko pomagal, sem iz dosedanjih nedeljskih nabirk vnaprej nazakal 1000 €. Prepričan sem, da bo vsakdo poskrbel, da bo ob neki priložnosti v košarico med mašo »na skrivaj« k običajnemu daru priložil še kaj »ekstra« – lahko tudi v kuvertici, da bo tako spet kaj rezerve v župnijski »blagajnici«.

Justina Špiler in Silvester Kopče sta 25. maja sklenila v Essnu zakonsko zvezo pred matičarjem, 25. avgusta pa sta si obljubila zvestobo, ljubezen in spoštovanje »v sreči in nesreči, v boleznih iz zdravju« tudi pred oltarjem v cerkvi sv. Ruperta v župniji Videm-Krško. Na željo novoporočencev se je za to slovesnost v domovino od daleč pripeljal

Justina in Silvo s sorodniki in svati

naš delegat, tukajšnji dolgoletni župnik msgr. Janez Pucelj, ki je vodil slovesnost. Navzoč je bil tudi tukajšnji dolgoletni diakon Stanislav Čepiak, ki je zdaj duhovni asistent v domu počitka v Gornjem Gradu.

Silvo (35) je bil rojen v Düsseldorfu in je zaposlen kot bančni svetovalec. Njegova mama je doma od Sv. Lenarta, oče pa iz Šentvida pri Grobelnem.

Justina (27) je bila rojena v Haanu – (Rheinland). Je zaposlena kot medicinska sestra. Njena mama je doma iz Posušja v BiH, oče iz Zdol pri Krškem.

Justina in Silvo z veseljem sodelujeta pri slovenskih mašah in prireditvah, Silvo pa tudi skrbi za lepo vzdušje s svojo harmoniko.

Ko smo v Essnu pripravljali zapisnik pred poroko, sta na svoj novi naslov na novo naročila Našo luč, kar se med našimi mlajšimi rojaki ne zgodi tako pogosto.

Draga prijatelja – VSO SREČO IN BLAGOSLOV VAMA ŽELIMO VSI FARANI!

Sedem »križev« zelo pogumno in z veliko dobre volje med nami nosi **Marija Zjača**, ki je bila rojena 15. septembra 1937 v Mateni pri Igu v kmečki družini Stražišar.

Leta 1962 je prišla na dopust k svoji sestri v Nemčijo. »Dopust« se je podaljšal, saj je tukaj še do današnjega dneva. Doma je bila izučena kot šivilja, v Nemčiji pa je delala v bolnišnici v Ärtzthenhaus, kjer je gospodinjala zdravniškemu osebju.

Štiri leta po prihodu v Nemčijo je spoznala fanta – Dalmatinca Antea (Tonči so ga klicali doma), s katerim sta se poročila in imela tri

Justina in Silvo iz Essna

Marija Zjača

hčere. Anita je na žalost umrla v 24. letu. Aleksandra je svoji mlajši sestrici določila nemško ime Christiane. Mož in oče jim je umrl pred šestimi leti.

Naša jubilatka še vedno rada dela, saj dvakrat tedensko hodi pospravljat ordinacijo in stanovanje fizioterapevtki.

Gospa Marija je zelo pridna tudi ob naših prireditvah, zlasti v kuhinji. Slovenska nedeljska maša ji pomeni zelo veliko, saj »drugače ni nedelje«, pravi. Vsa leta je naročena na Našo luč, ki jo rada prebira, zlasti razne dogodivščine. Trenutno ji je najbolj všeč »Dolga pot do doma«.

Kaj sporoča bralstvu Naše luči? Prav vsem pošilja LEPE POZDRAVE.

Mi pa njej želimo še veliko ZDRAVIH IN SREČNIH »KRIŽEV«, kolikor jih bo zmogla sprejeti in nositi!

Šestdeset let je med nami praznoval **ANTON ŠPILER** (oče zgoraj omenjene nevestice). Rojen je bil 28. avgusta 1947 v Zdolah pri Krškem v kmečki družini. Izučil se je za elektroinštalaterja. Po vojaškem roku je postal voznik tovornjaka. Na svoj godovni dan –

60-letnik Anton Špiler z ženo Tonko

17. januarja 1971, je prišel v Nemčijo. Najprej je nadaljeval kot voznik tovornjaka, nato pa je postal delovodja na gradbišču in upravljalca raznih gradbenih strojev.

Kmalu po prihodu v Nemčijo je spoznal svojo bodočo soprogo Tonko-Ljubico Grubišič, s katero sta podarila življenje hčerkama Justini in Antoniji. Od svojega prihoda v Essen leta 1983 imata naročeno Našo luč. Rada dejavno sodelujeta pri vseh slovenskih prireditvah in prihajata k slovenskim mašam.

Dragi Tone, še NA MNOGA ZDRAVA IN SREČNA LETA!!!

Lojze Rajk, župnik v Essnu

FRANKFURT

Morda je poleg župnika le redko koga v naši župniji v zadnjem času skrbelo, kako izpeljati novembrske volitve v župnijski svet in se za to držati tudi določenih rokov in opravil. Zlasti še, kako med približno 1150 volilnimi upravičenci v naši župniji dobiti dovolj kandidatov (seveda predvsem v Frankfurtu in bližnji okolici) za izpeljavo teh volitev. Kakšne posebne volje in navdušenja žal ni videti in čutiti. Skoraj v zadnjem hipu, bi lahko rekli, je bilo potrebno dobiti še glasbenike zaradi volitev za teden dni kasneje kot običajno napovedano martinovanje. Morda je ob tem še najmanjša skrb, ali bo za to dovolj vina te ali one vrste ali ne.

Tudi praznovanje rojstnih dnevo, zlasti še okroglih letnic, se občasno zgodi. Tako je proti koncu septembra zaokrožil na 60 let življenja **Franc Rožič** iz Frankfurta, sicer pa po rodu Bizeljčan. Po maši v Frank-

Dajva, Anže, čim več sladkega grozdja za dober cviček. Trgatev ob spodnjem delu Krke

furtu smo mu lahko tudi nazdravili in voščili srečna in zdrava nadaljnja leta tja do stotega in še čez.

Tudi tokrat je prišlo obvestilo o smrti preko prijavnih služb. Sredi meseca julija je umrla **Ivica Čalič**, roj. Premec, iz Neu-Isenburga. Trinpetdesetletna Ivica je bila rojena v Hrastniku, kaj več pa nam o njej ni bilo znano.

Sredi septembra pa je Danica Skvarča sporočila, da je v začetku avgusta v Frankfurtu umrl njen mož **Valentin**, pokopan pa je bil konec avgusta v Rovtah nad Vrhniko. Pokojni Valentin je bil rojen leta 1937 v veliki družini dvanajstih otrok v Rovtah. Že leta 1957 je prišel v Nemčijo, kjer je najprej nekaj časa delal v rudniku, nato pa vse do upokojitve v Degussi in ves čas prebival v Frankfurtu. Tu se je pred 28 leti tudi poročil. Bil je tudi naročnik Naše luči, v zadnjih letih pa mu je vedno bolj pešalo zdravje, tako da smo ga le občasno srečevali v naši družbi in

Pokojni Valentin Skvarča z ženo Danico leto dni pred smrtjo

pri slovenski maši. Naj oba tu omenjena rajna in vsi drugi naši pokojni dobijo delež srečne večnosti pri Bogu.

rem

INGOLSTADT

Naši slavljenici

Na začetku oktobra se je naš prijatelj **Gerhard Binner**, uslužbenec v tovarni Audi, »srečal z Abrahamom«. Gerhard se je namreč rodil 2. oktobra 1957 v Ingolstadt, tu je preživel svoje otroštvo, šolska leta

in zgodnjo mladost, potem je šel po svetu. Odšel je v München in za nekaj časa celo šel – »čez lužo«, v Ameriko. Sam pravi, da se je umiril šele, ko je spoznal Podržajevo Tadejo s Čušperka. Tadejo je namreč spoznal, ko je bil na obisku v Sloveniji in je bila za tolmača, postala je njegovo dekle in 8. septembra 1984 sta se v cerkvi Marijinega vnebovzjetja na Kopanju pri Grosupljem poročila. Gerhard ni vzljubil samo svoje Tadeje, ampak tudi vse njene, Slovenijo in Slovence, ki jih sprejema za svoje; med

Petdesetletnik Gerhard Binner iz Ingolstadta

Tridesetletnik ministrant Boštjan iz Nürnberga

njimi se vselej dobro počuti. Gerhard je skrben in dober oče petih otrok, treh hčera in dveh sinov. S svojo družino je zelo dejavno povezan z nemško župnijo sv. Konrada, vendar pa so tudi zvesti člani naše slovenske župnije; njegovi otroci občasno ministrirajo pri slovenski maši, najstarejša hči pa je do nedavnega orglala pri nas, vsi pa ob vsaki slovesnosti in praznovanju sodelujejo in pomagajo. Gerhardu ob njegovem rojstnem dnevu še naknadno čestitamo in voščimo vse dobro ter se mu zahvaljujemo za njegovo prijateljstvo.

Oktobra je dopolnil trideset let naš rojak v Nürnbergu **Boštjan Zgubič**. Boštjan se je rodil staršema Mariji in Martinu 12. oktobra 1977 v Nürnbergu. Po končani osnovni šoli se je izučil za peka. Boštjan je zaveden Slovenec, vse, kar je slovensko, ima rad. Tako je povezan tudi z našo slovensko župnijo in že od predšolskih let ministrira pri slovenski maši v Nürnbergu. Boštjanu za trideseti rojstni dan prisrčno čestitam, mu voščim zdravja, zadovoljstva in božjega blagoslova v njegovem nadaljnjem življenju. Hvala za njegovo zvestobo naši slovenski župniji.

Stanko Gajšek

MANNHEIM

V septembru je postala polnoletna naša organistka **Štefi Grobelšek**. Prav na svoj osemnajsti rojstni dan si je sama pripravila najlepše darilo: dobila je vozniško dovoljenje. Čeprav ima komaj osemnajst let in jo v šoli še čaka matura, pa je svojo glasbeno zrelost dosegla že mnogo prej. Pred dobrimi tremi leti se

Štefi Grobelšek v vlogi Winnifred

je prvič opogumila in igrala na orgle pri poroki svoje sestre Mary, potem pa je začela igrati tudi pri slovenskih mašah. Z lahkoto spremlja naše petje, zato človek dobi vtis, da je igrati tako lahko kot peti. Toda sposobnost igranja ni prišla sama od sebe, ampak je bilo potrebnega mnogo truda in vztrajnosti pri učenju. In Štefi je to zmo-

gla s svojo močno voljo ter ob pomoči in spodbudi staršev. Ob koncu minulega šolskega leta je preizkusila tudi svoj pevski in igralški talent v glasbeni komediji »Winnifried«. Časopis je takole ocenil njeno vlogo: »S prepričljivim pevskim glasom, z igrivostjo in poletom je odigrala glavno vlogo princese.« Vsi ji želimo, da bi svoje

Organistka Štefi Grobelšek je v septembru postala polnoletna.

Cvetlična preproga v Buchnu

sposobnosti razvijala še naprej in tudi slovenski župniji ostala še dolgo zvesta in dobra organistka.

Cvetlična preproga je posebna umetnost, ki jo gojijo v nemških župnijah, posebno v pokrajini Baden. Za procesijo s svetim Rešnjim telesom posipajo otroci pot s cvetlicami, mladina pa s pomočjo odraslih naredi pred oltarjem podobo, sestavljeno iz cvetličnih lističev in cvetov. V Buchnu zelo častijo svetega Roka in imajo tudi na njegov god šestnajstega avgusta zaobljubljeno procesijo, ki izvira še iz časov kuge. Ljudsko izročilo pravi, da je kuga ponehala, ko so se priporočili svetemu Roku in potem še sami pri procesiji Boga prosili za odvrnitev kuge. Čeprav nevarnosti kuge že zdavnaj ni več, na svojo obljubo še niso pozabili. V visoko razviti Nemčiji, kjer ne bi bilo več pričakovati, da bi mladina ohranjala staro tradicijo, za katero je potrebnega precej truda, se vendarle ohranja tudi tradicija in zvestoba starodavni zaobljubi. O tem se lahko prepričate ob pogledu na fotografijo cvetlične preproge.

J. M.

MÜNCHEN

Začetek šole

Ura je odbila devet. Učenci so se skupaj s svojimi starši zbrali v župnijski kapeli, da bi se zahvalili za minule počitnice in obenem prosili za uspešno prihodnje šolsko leto. Tako se je prva ura slovenske šole začela malo drugače. Namesto učenja nam je skupno petje, molitev in zahvala Bogu vlila moč, upanje ter potrpežljivost za letošnje šolsko leto.

Prva šolska ura se je začela.

Po skupni maši smo se okrepčali, saj smo rabili energijo za nadaljnje ure, ki smo jih prebili ob igranju. Starši so ob toplem čaju ter kavici malo pokramljali in navezali nove stike. Tudi otroci so si imeli dosti povedati, saj se niso videli kar dva meseca.

Zato smo šli tudi v Angleški park na igrišče. Pripravili smo vsebin-

ske igre, ki pa sploh niso bile potrebne. Komaj so otroci zagledali igrišče, jih že ni bilo več. Eni so se ulegli na gugalnico, drugi pa so iz peska delali potičke in gradove. Vsi so se vidno razživali. Po kakih dveh urah smo ta mali izlet zaključili s skupno igrico. Po parih so se morali postaviti v vrsto. Skupni nogi smo jim zvezali s papir-

jem. Tisti par, ki je prvi prekoračil cilj, je bil zmagovalec. Toda papir se ni smel med hojo strgati. Otroci so se morali s svojim partnerjem točno domeniti, kako bodo hodili, saj se jim je drugače papir po prvih korakih pretrgal. Igrica jim je bila tako všeč, da smo se šli še dvakrat.

Ko smo se skupaj odpravljali domov, smo morali nekatere otroke dolgo pregovarjati, da so sploh šli z igrišča. Družba med sovrstniki jih je tako povezala med seboj, da so se le težko ločili drug od drugega. S tem smo cilj začetka šolskega leta uspešno dosegli. Učitelji slovenske šole si želijo ne samo, da bi se otroci učili slovensko slovnico, ampak da bi tudi navezali prijateljstva, ki bi jih povezovala tukaj v tujini.

Letošnje leto je v vrtcu okoli sedem otrok, v šoli pa porazdeljeno od prvega do devetega razreda deset učencev. Za verouk skrbita Barbara Alič in Marjan Bečan, za slovenščino Kristina Mlakar in Petra Hulicius,

Po maši se skupaj poveseľimo.

za vrtec pa vestno skrbi Barbara Mars. Za petje bo skrbela Doris Umberger. Učiteljstvu slovenščine se je letošnje leto pridružila tudi gospa Gabrovšek, ki je mati naše učenke Marije. Veseli smo, da so tudi starši pripravljene aktivno sodelovati - vsem prav lepa hvala.

Petra Hulicius

Oktoberfest malo drugače

Nedelja. Čudovit sončen dan. Sončni obrazi. Središče mesta nabito polno ljudi v pisanih narodnih nošah z vseh koncev Nemčije, turisti z vseh vetrov. V velikem pompu se je začel Oktoberfest, štirinajstdnevno praznovanje in veseljačenje ob pečenih piščancih, prestah, klobasicah in seveda – pivu!

Nedeljsko popoldne. Ljudje zapuščajo središče mesta in se pomikajo proti Teresienwiese. Vmes pa tri dekleta, ki se prebijajo čez množico, tudi v narodnih nošah. Gorenjskih. Toda ne za Oktoberfest, ampak za – mašo. Hitimo najprej k cerkvi Svetega Duha **k slovenski maši**. Rade zahajamo sem in skupaj z ostalimi Slovenci prisluhnemo slovenski besedi in pesmi, po maši pa se vselej še malo zadržimo ob klepetu. Tokrat je bila med nami tudi družina Turšič, ki je že nakaj let v Sloveniji. Vedno smo veseli, ko zagledamo stare znane obraze in veseli smo, ko v naši sredi lahko pozdravimo čisto nove obraze ali tiste, ki redko pridejo. Vsak stik je pomemben! Želeli bi si, da bi nas prišlo več k maši, saj je slovenska maša za nas.

To nedeljo, 23. septembra, pa nam je bila namenjena še ena maša: **maša narodov**, ki jo vsako leto obhajamo v Münchenski stolnici. V

Münchnu je vsega skupaj 21 mednarodnih in jezikovnih skupnosti, ki so del Münchenske škofije. V okviru medkulturnega tedna (Interkulturelle Woche) je letos pomožni škof Engelbert Siebler ob somaševanju poljskega nadškofa in vseh ostalih duhovnikov misij daroval mašo narodov. V svoji pridigi je pozval k večji solidarnosti in podpori za zatirane in diskriminirane kristjane. »Čakajo na našo podporo in molitev. Oni so del naše Cerkve,« je povedal. V polni stolnici smo svoje mesto imeli tudi mi. Lojze Grojzdek je pri veroizpovedi en del prebral v slovenskem jeziku. Po maši smo se udeležili pogostitve, ki so jo pripravili Španci. Prihajali smo v pogovor z brati in sestrami različnih narodnosti. Ljudje občudujejo naše slovenske noše. To je Oktoberfest malo drugače. Je praznovanje naših krščanskih korenin, v vsej pisanosti in drugačnosti nas povezuje Kristus.

Marijino prvo obhajilo

V prejšnji številki Naše luči smo že objavili slike naših prvoobhajancev, izmuznila pa se nam je slika

Marija je prejela Jezusa

Marije Gabrovšek, ki je zakrament prejela že aprila. Marija že drugo leto obiskuje slovensko župnijsko šolo v Münchnu. Ima še dva mlajša brata, njena mama pa tudi uči v slovenski šoli. Gabrovškovi so pred leti nekaj časa živeli tudi na Dunaju in imeli živ stik s slovensko skupnostjo tam. Marija je pridna učenka in si želi čim prej spet nazaj v Slovenijo. Želimo ti božjega varstva in da bi iskreno imela rada Jezusa!

Barbara Alič

STUTTGART

Ponovitev nove maše Janka Rezarja v Stuttgartu

Dolgo smo čakali in pričakovali. Nečak sestre Mateje, ki je več kot dvajset let kot Marijina sestra delovala v Stuttgartu, je 29. junija v Celju postal duhovnik. Že pred leti smo si obljubili, da bo prišel ponoviti novomašno slavje med rojake v Stuttgartu. To se je tudi zgodilo v soboto, 29. septembra, v Esslingenu v cerkvi sv. Elizabete. Na slavje smo povabili njegovo številno družino, ki je tudi prišla; pa tudi Študentski šaleški oktet in Žensko vokalno skupino Nova iz Slovenj Gradca. Ponoritev nove maše je bila v Esslingenu, v cerkvi sv. Elizabete, svetnice, ki prav letos obhaja 800-letnico rojstva. Slovesnost je bila prekrasna, tako v cerkvi in na koncertu, ki je sledil slovesni maši, kot tudi v dvorani pod cerkvijo, kjer smo ob tej priložnosti imeli tradicionalno prireditev, prvi jesenski shod, ki se mu reče vinska trgateg. Da bomo čimbolj neposredni, prepustimo besedo sestri novomašnika Janka Rezarja, Cvet-

Marija Mauko je novomašniku Janku izročila darilo skupnosti - križ iz oljčnih korenin.

ki, ki je takole obudila spomine:
 »Kot novomašnikova družina smo bili v tem letu deležni mnogih lepih in nepozabnih trenutkov, ki jih sprejemamo kot veliko milost in dar. Med zadnjimi čudovito doživetimi izkušnjami je prav gotovo milost, da smo lahko brata novomašnika Janka spremljali na ponovitev nove maše v Stuttgart. Povabilo Slovencev iz Stuttgarta nas je močno razveselilo, saj smo bili z njimi povezani že vrsto let

prek tete s. Mateje Rezar, ki je med Slovenci v tem mestu delovala mnogo let. Ponovnega obiska in srečanja smo se posebej veselili, saj smo imeli možnost že prejšnja leta spoznati življenje slovenske skupnosti v tujini in z njo splesti vezi prijateljstva. Ob tem obisku smo začutili, da naša majhna domovina nima tako majhnih meja, kar se čuti po srcih ljudi, ki so od nje sicer fizično oddaljeni, vendar se še vedno čutijo njene sinove.

Kljub razdalji, ki nas je ločevala od domovine, smo med Slovenci začutili iskreno domačnost in gostoljubnost. Posebej nas je preenetila njihova odprtost, predvsem pa narodna zavest, ki je v skupnosti še kako živa. Iskreno hvaležni slovenski skupnosti v Stuttgartu za vse, kar nam je v kratkem času dala, smo se napolnjeni z duhom domačnosti vrnili zopet nazaj v domovino. Z našim obiskom smo želeli skupnosti prinesiti košček domovine, v spodbudo, da bi v sebi in v svojih otrocih gojila ljubezen do vere in domovine ter ohranjala slovensko narodno zavest v tuji deželi.«

*Cvetka Rezar
 v imenu družine Rezar*

Kostanjev piknik v Schwarzwald

Že nekaj let prireja SKD Slovenija Stuttgart v tesni navezi z župnijsko skupnostjo v Stuttgartu jesenski kostanjev piknik v Schwarzwald. Tudi letos smo v soboto, 6. oktobra, v dopoldanskih urah odpotovali z avtobusom proti Badnu,

Novomašnik Janko Rezar

Utrinek veselja s kostanjevega piknika v Schwarzwald

Maša na kostanjevem pikniku v Schwarzwald, v lurški votlini v Bühlertalu

natančneje v Bühlertal, kake tri ure vožnje in nato pol ure peš poti do prekrasnega kraja, ki je poznan po kostanjih. Bilo nas je okrog petdeset; člani SKD Slovenija Stuttgart, njihovi prijatelji in simpatizerji, med njimi tudi veliko staršev otrok slovenske sobotne šole in župnijskega vrta. Imeli smo srečo lepega jesenskega vremena, zato je bil dan še posebej lep. Po vzponu na cilj smo si vzeli dve uri časa za

nabiranje kostanja. Ob 13. uri smo pri lurški votlini imeli doživeto sveto mašo, nato skupno kosilo in po kosilu prijetno družabnost, ko smo skupaj zapeli ob harmoniki in kitari in se veselili skupnega sproščene in prijateljskega srečanja. Ko je sonce zašlo in ko je izzvenela Slomškova pesem: Glejte že sonce zahaja, smo se napatili v dolino, sedli v avtobus in se v prijetnem pevskem in družabnem vzdušju

vrnili domov. To je bil nepozaben dogodek, poln veselja, prijateljstva in sreče.

Maša v naravi v Magstadtu pri Sindelfingnu

Vsako leto naša verska skupnost iz Böblingena in Sindelfingna v navezi z društvom Slovenski muzikantje iz Sindelfingna organizira mašo v naravi. Tokrat je ta prireditev bila v nedeljo, 7. oktobra. Bil je prekrasen jesenski dan. Ob 11. uri je bila zahvalna maša. Kot vedno so rojaki pripravili bogato okrašen oltar s poljskimi sadeži. Obhajali smo nepozabno zahvalno nedeljo. Z župnikom so iz Stuttgarta pripotovali tudi pevc, ki so prepevali pri zahvalni maši. Po maši so zapeli člani moškega pevskega zbora Moj šocelj, ki so obogatili slavje v naravi. Zapela je tudi solistka, gospa Vida Lampert iz Stuttgarta. Po kosilu, ki so ga pripravili sodelavci SKD Slovenski muzikantje, se je oglasila harmonika in ljudski muzikantje. Še bolj kot sonce nas je razveseljevalo prijetno slovensko in domače

Utrinek iz maše v naravi, Magstadt. Moški zbor Moj šocelj je zapel navzočim.

petje. Doživeli smo lep in nepozaben dan.

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

Romanje v Einsiedeln 2007

V nedeljo, 23. septembra, se je ogromna bazilika v švicarskem Einsiedelnu znova napolnila s skoraj tisoč slovenskimi rojaki. Za nami je že 39. tradicionalno romanje. Vedno na Slomškovo nedeljo, kar je zelo pomenljivo. To je vsekakor največje slovensko romanje med zdomci v Evropi, obenem pa vselej tudi zahvalno romanje ob obletnici ustanovitve Slovenske misije v Švici. Lepo vreme in pričakovanje bogatega doživetja je pritegnilo mnoge naše ljudi. Prišli so celo 300 in več kilometrov daleč. Einsiedeln nam pač v tujini nadomešča Marijino navzočnost na slovenskih božjih poteh.

Letos je bil prvič med nami škof za Slovence po svetu, mariborski pomožni škof dr. Peter Štumpf. Po

Akterji v Einsiedelnu 2007 (z desne) - župnik David, škof Peter in njegov šofer Milan, sopranistka Francka Šenk

njegovi zasluge in seveda ob čudovitem prepevanju združenega ljubljanskega mladinskega pevskega zbora »Iz vseh vetrov« smo bili deležni nepozabne svete daritve. Popoldne pa ni umanjkal tudi kulturni program. Gostujoči zbor nam je poleg običajnih zborovskih pesmi podaril tudi več slovenskih ritmičnih duhovnih pesmi. In marsikatero oko se je ganjeno orosilo, ko je kot posebna gostja nastopila še izjemna sopranistka Francka

Šenk in med drugim zapela pesem Domovini.

Vsako leto mi ob našem romanju pride na misel: »Še smo tu, veliko nas je ... Dokler bomo govorili, čutili, peli in molili po slovensko, bomo ostali zvesti otroci svoje domovine in Cerkve.«

Društvo »Slovenija-Rüti« – 30 let

Tudi slovensko društvo v Rütiju je dočakalo svoj veliki jubilej – 30 let obstoja. In to zasluži kar se da slovesno praznovanje.

39. slovensko romanje v Einsiedelnu

Med kulturnim programom v Einsiedelnu

Vse skupaj se je dogajalo 15. septembra. Najprej z zahvalo Bogu pri sveti daritvi, ki jo je daroval župnik David. In prav ta je bila nekaj res posebnega, saj je bila povezana z dvema velikima in simbolično zelo pomenljivima dogodkoma: najprej s krstom Lare, novorojenke predsednika društva Slovenija Roberta Lebana in nje-

gove žene Rosvite, istočasno pa sta si podelila zakrament svetega zakona tudi člana društva Milan-ka in Jordan Kovačič. Za to vam res iskreno voščimo! Deležni smo bili še dodatnega veselja: pri maši sta nam igrali priznani umetnici citrarka Tanja Zajc Zupan in flavtistka Anja Burnik.

V večernem delu praznovanja so

naši rojaki do zadnjega kotička napolnili dvorano v bližnjem Wolfhau-senu. Ker je društvo pobrateno z občino Domžale, je bila med nami tudi številna domžalska delegacija z županom na čelu. (Žal se vrhovom te gostujoče delegacije iz domovine ni zdelo vredno, da bi se vsaj iz spoštovanja udeležili zahvalne sve-te maše ...) Goste je čakal lep in bogat kulturni program naše slovenske šole, plesali so ob glasbi ansam-bla Gamsi in se krepili ob dobri hrani in prijazni postrežbi.

Člani društva »Slovenija« s priza-devnim mladim predsednikom na čelu so se izjemno potrudili, da bi to slanje vsem ostalo v spominu. Društvo ni več tako številčno po članih, saj se zadnje čase mnogi vračajo v domovino, je pa vsekakor žilavo in vztrajno. Tudi v imenu Slovenske misije jim izrekam pohvalo in zahvalo, ker redno mesečno slovensko mašo kot nekaj samou-

Čestitke društvu Slovenija-Rüti za 30 let

Krst Lare Leban in poroka Jordana ter Milanke Kovačič v Rütiju

mevnega postavljajo v okvir svojega društvenega življenja in delovanja.

Poroka Maje Kranjc in Martina Müllerja

Maja Kranjc, prijazno, dinamično in veselo dekle iz Ljubljane, je našla sebi sorodno dušo v osebi Švicarja Martina Müllerja iz Rheinfeldena. Vnela so se topla čustva ljubezni, preselila se je v Švico in

6. oktobra sta si vpričo slovenskega župnika Davida rekla DA za vedno v prekrasni samostanski cerkvi v St. Urbanu.

Predraga novoporočenca! V vama je videti prekipevajoče veselje, izjemno dopolnjevanje in zrelost. Tako krščansko kot človeško zrelost. Iskrene čestitke, da sta se našla in združila v ljubezni! V imenu vseh

rojakov pa izrekam Maji dobrodošlico v Švici in da bi se med nami počutila domače. Sicer pa ji je videti, da se med nami že počuti kot doma, kar nas zelo veseli ...

Maja Kranjc in Martin Müller, naj vajin zakon čuvajo angeli.

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

Maše in naša srečanja v adventnem in božičnem času 2007

KEIGHLY: nedelja, 2. decembra, ob 3.00 pop. - 1. adventna nedelja
LONDON: nedelja, 9. decembra, ob 4.00 pop. - 2. adventna nedelja
DERBY: nedelja, 16. decembra, ob 3.00 pop. - 3. adventna nedelja
CHAPEL END: nedelja, 23. decembra, ob 3.00 pop. - 4. adventna nedelja
LONDON: ponedeljek, 24. decembra, ob 6.00 zvc. - maša sv. večera v hišni kapeli - za stanovce Doma.
LONDON: torek, BOŽIČ, ob 11.00 dop. - sv. maša v kapeli Doma
LONDON: nedelja, 13. januarja 2008, ob 4.00 pop. - nedelja Jezusovega krsta
SPOVED - če boste hoteli opraviti adventno ali božično spoved, boste imeli za to dovolj priložnosti pred sv. mašo ali po našem bogoslužju v vseh zgoraj omenjenih krajih.
OBISKI BOLNIKOV - v vseh krajih po predhodnem obvestilu.
NAŠA LUČ - naročnina tudi za leto 2008 ostane 18 GBP.

NEMČIJA

Svete maše v novembru 2007

STUTTGART, sv. Konrad: 4., 11., 18. ob 16.30.

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 3. novembra, ob 17.00.
BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 4. novembra ob 9.45.
PFÜLLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 10. novembra, ob 16.45.
SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 14. novembra ob 9.30.
SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 11. novembra ob 9.00.
AALEN, sv. Avguštin: sobota, 18. novembra, ob 11.00.
HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: 24. novembra ob 17.00.
OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 25. novembra ob 9. uri.
ESSLINGEN, sv. Elizabeta: odpade zaradi bibličnega seminarja.
SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.
SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC. Stuttgart: 13. in 27. novembra v Slovenskem domu od 10. do 12. ure.

VABIMO VAS

1. Prvega novembra na praznik vseh svetih: ROMANJE K AVE MARIJI V DEGGINGEN, ob 14.00 spovedovanje, ob 15.00 zahvalna maša in molitve za rajne. Srečanje vernikov iz Ulma, Augsburga, Ingolstadta in Stuttgarta.
2. Od 23. do 25. novembra NA DRUŽINSKI IN BIBLIČNI SEMINAR, ki ga bo vodil profesor Sv. pisma dr. Maksimiljan Matjaž, na temo: POSTAJATI UČNENEK BESEDE. Potekal bo v UNTERMARCHTALU. Prijave v Slovenskem domu v Stuttgartu.
Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.
Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu, v mesecu novembru so: 8. in 22. od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16.00 ure. Tel: 089/543-98-19.

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

EISDEN

Slovesno sta obhajala v Oppglabecku zlati poročni jubilej zakonca Angelca in Vinko Pušnik. Sorodniki in rojaki pa tudi sosedje domačini so jima pripravili kar veliko presenečenje. Po navadi iz teh krajev jima je občina okrasila vhod do njune hiše, tako da je bila vsa okolica opozorjena na praznovanje zlatoporočencev. Na praznično nedeljo se je njima in njunim otrokom res pridružilo lepo število krajanov že na domačem dvorišču. Od tu so skupaj odšli peš v bližnjo domačo cerkev, kjer so se pri maši skupaj zahvalili Bogu za zakonsko zvestobo in mnoge bogate darove družinskega življenja in sodelovanja v slovenski skupnosti v Genku. Mašno daritev je opravil krajevni župnik, slovenski duhovnik ni mogel priti. Pri maši je pel zbor Slomšek in je bilo nadvse slovesno. Hčerki sta prebrali slovensko in flamsko berilo. Prihod v cerkev in odhod v dvorano je popestrilo osem harmonikarjev iz Dobja. Skrbeli so za prijetno in razigrano družabnost. Zlatoporočencema je bilo nadvse prijetno doživljati vsa ta presenečenja. Z njima se je veselilo 90 gostov.

Gospod Vinko je doma v Šentlenartu nad Laškim. Bil je skoraj vso delovno dobo zaposlen pri rudniku, od tega 15 let v jami, in šest let pa je delal tudi v Fordovi tovarni. Žena Angelca je doma iz Češnjice, župnija Cerklje ob Krki. Domovino

sta zapustila 'na črno'. Prvi pobeg leta 1956 se jima je izjalovil, zajeli so ju in sta odsedela tri mesece v zaporu. Leto kasneje sta poskusila znova in sta pri Kungoti uspešno našla pot skozi neki vinograd na avstrijsko stran. Gospod Vinko pravi, da sta tam šla z navdušenjem v zapor za 24 ur, da so oblasti preverile njuno identiteto, potem pa so ju peljali v begunsko taborišče Wagner pri Salzburgu. Pet mesecev sta potem iskala pot naprej. Registrirala sta se za Kanado, vendar je bilo treba čakati pol leta. Belgija pa je bila takoj odprta in sta se odločila, da bosta iz Belgije že nekako našla pot naprej na svoj zeleni cilj. V treh dneh so bili urejeni papirji in dobro imata v spominu, kako je tiste dni nek človek, kasneje se je pokazalo, da je bil špijon komunistične oblasti, vabil,

Vinko in Angelca Pušnik, zlatoporočenca

Zlatoporočenca sta se zahvaljevala Bogu za darove družinskega življenja.

naj se vendar priglasijo za zidarja, ker ima zanje takoj delo. Nekaj ljudi mu je nasedlo. Odpeljali so jih s kamionom in nikoli več jih niso videli. Najbrž so jih spravili spet nazaj v Jugoslavijo.

Ko sta prišla v ta kraj, sta morala prvi dan prespati kar v kantini rudniške stavbe. Naslednji dan pa jima je že pomagal g. Ackovič, tolmač za Slovence, iskati primereno stanovanje. Pa ni bilo uspešno in na večer ju je enostavno povabil k sebi na dom k večerji, ki jo je pripravila njegova žena, pa še prenočišče jima je uredila. Ostala sta pri tej družini, dokler nista našla stanovanje. Gospa Angelca je delala kot čistilka, kasneje pa se je zaposlila kot šivilja. Rodili sta se jima dve hčerki. Ena danes živi s svojo družino v Oltenu v Švici. Druga je tudi poročena in živi prav blizu njunega doma.

Jesenska pastoralna konferenca 2007

Hegne, majhno turistično mesto ob Bodenskem jezeru na Nemškem, je gostilo 101. pastoralno konferenco Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi. V tišini samostana svete Elizabete so se izseljenski duhovniki skupaj z mariborskim pomožnim škofom dr. Petrom Štumpfom in mano kot članom uredništva Naše luči posvetili vprašanju, ki zadevajo izseljensko pastoralo, odnos različnih krajevnih Cerkev do tega vprašanja in iskali rešitve, kako to pastoralo prilagoditi novim razmeram, ki vladajo v Evropi.

Takoj po branju in potrditvi zapisnika 100. konference je besedo dobil škof Peter in spregovoril o Cerkvi v domovini, o aktualnih političnih razmerah v domovini in o pastoralnih načrtih Cerkve na Slovenskem. Poudaril je pomen takšnih srečanj, ki krepijo občestvenost izseljenske in domače pastore. Cerkev je skupnost in kot taka mora delovati na vseh področjih, tako na tujem kot doma v Sloveniji. Predstavil je priprave na obisk slovenskih škofov pri svetem očetu v letu 2008, beseda je tekla o načrtovanju vseslovenskega pastoralnega dneva. Ta bo posvečen družini, zato že sedaj potekajo priprave na vseslovensko srečanje družin v škofijskem mestu Celje. Za leto 2009 se pripravlja evharistični kongres, ki naj bi na 70. obletnico ljubljanskega evharističnega kongresa znova poživil vero v našem narodu. V istem letu se pričakuje tudi obisk svetega očeta Benedikta XVI. To so zagotovo dogodki,

ki bodo spet predramili slovenski narod in ga znova potrdili v veri. Predstavil nam je razvoj dogodkov okoli gradnje na Urbanski v Mariboru, kjer mariborska nadškofija pripravlja ustrezne prostore za škofijsko klasično gimnazijo, vrtec, dom za ostarele in večnamensko dvorano, ki bo delovala v dobro vseh v tem predelu mariborske nadškofije. Cerkev se vse bolj zaveda nujnosti oživitve medgeneracijskih odnosov in ti prostori bodo nudili možnost realizacije takega sožitja. V Cerkvi na Slovenskem potekajo intenzivne priprave za ustanovitev prve osnovne šole in prve katoliške univerze.

Na pastoralni konferenci smo izmenjali mnenja o aktualnih vprašanih migracije, o različnih imigracijskih prizadevanjih po različnih evropskih državah, o pastoralni v domačem (slovenskem) jeziku in predstavili, kako različno reagirajo razne krajevne Cerkev, kjer delujejo izseljenski duhovniki. Predstavljeno je bilo delovanje Rafaelove družbe, ki postaja tudi v domovini pomemben dejavnik poročanja o izseljenski problematiki in pomemben sogovornik tudi v odnosu do države Slovenije. Skupaj smo prevetrili uredniško politiko revije Naša luč, iskali nove rešitve in možnosti, kako bi Naša luč še bolj zasijala med našim izseljenstvom. Ustanovili smo tudi društvo »Zveza Rafael«, ki bo slovenske izseljenske duhovnike skupaj z vsemi ostalimi, ki z njimi delujejo v dobrobit slovenskega izseljenstva, formalno predstavljalo pred državnimi organi po vsej Evropi. Tako kot velevajo pravila delovanja ZVEZE, smo letos izvolili tudi novo vodstvo. Predsednik ostaja Janez Pucelj, tajnik Janez Modic, blagajno pa je prevzel Stanko Gajšek. Stanislav Cikanek in Anton Štekl pa sta postala člana nadzornega odbora. Vsem iskrene čestitke in veliko uspeha pri vodenju slovenske izseljenske pastore.

Ljubo Bekš

Novo vodstvo ZVEZE

Udeleženci 101. pastoralne konference v kraju Hegne

Anni Reinhardt: DOLGO POTOVANJE K TEBI

Župnik je slekel svoj suknjič in hitel po bregu navzdol, Ivan pa za njim. Pri župnišču je naletel na miličnika: »Oho, glej ga gosta, ki bolj poredkoma pride sem gor.« ga je nagovoril župnik in mu gledal naravnost v obraz. »In Vam gre dobro? In doma je vse v redu?« mu je nargel policist v odgovor. »Bog te usliši,« je odvrnil župnik in že so se mu začele sukati negotove misli v glavi. »To nekaj pomeni, le kaj je hotel reči s tem?« je na glas razmišljal Ivan za njima. »Bomo že videli, pridi, greva mimo izvira,« ga je spodbudil župnik. Bila je kratka stranpot, ki so jo uporabljali mnogi romarji, da so si spotoma potešili žejo in se nekoliko oddahnili. Izvir studenca je bil prvič omenjen v 18. stoletju in nekoliko nižje od izvira je stala majhna kapela, imenovana »Božja noga«, ki so jo leta 1939 podrli in leto kasneje na novo pozidali. Tudi Anka je sedela tukaj s svojo staro mamó med mnogimi znanimi romarji s fare. »Postanite in odpočijte si vendar nekoliko med nami.« so zaprosili. »Hvala vam, vendar danes ne morem. Bom pa kdaj drugič.« Na hitro sta popila nekaj izvirske vode in se spet izgubila v gozdu. Župnika je zajel nemir in policistov pozdrav mu ni dal miru. Ni bilo brez vzroka. Luka je še vedno ležal na tleh. Iz gobca mu je polzela bela pena in iz levega očesa, na pol

zaprtega, se mu je utrnila solza. Pretresena sta se spogledala. Župnik je pokleknil k svojemu zvestemu spremljevalcu in ga pogladil. »Tega si pa res nisi zaslužil, saj nisi nikomur storil nič zlega.« Ob tem je konj zajel še zadnji vdih in bilo je po njem. Ivan je stal kot okamenel, naslonjen na zid. Nikakor ni mogel dojeti, da je nekdo mogel storiti tako podlo dejanje. »Veš, Ivan, to je namenjeno meni, vendar me ne bodo podrli. Pridi, poklicala bova dr. Soka in ga vprašala za njegovo mnenje.«

Živinozdravnik je bil majhen, prijazen možiček iz sosednje župnije. Precej okroglega izgleda, ker je jedel ne navadno rad. Prišel je, kolikor hitro je mogel s svojim ropotajočim vozičkom, obul škornje in vstopil v hlev. Njegovo mnenje je bilo samo potrditvev tega, kar je župnik tako in tako že vedel. »Zastrupljen.« je bila diagnoza. »In kaj sedaj?« je vprašal Ivan. »Izkopati bo treba jamo in konja zasuti, pa bo vse narejeno,« je dodal dr. Sok. Ivan je poklical nekaj mož skupaj. V gozdu so skopali jamo in zasuli Luka z debelo plastjo zemlje. Ivan ob vsem tem ni uspel najti nobene jasne misli v glavi. Vse mu je dišalo po gozdni prsti in v njegovih valovitih lasih je obviselo nekaj bukovih listov. Usedel se je na trhlen bukov štor in razmišljal, kako naj vendar poslej služi svojemu gospodu. Tako bom napravil, naj ima on moje kolo, jaz bom pa spet malo več hodil peš, dokler se ne najde kakšna boljša rešitev.«

Župnik Pikel je hodil po svoji sobici gor in dol in nenehno iskal z očmi stik s svojim križanim Gospodom. »Veš, Gospod, ne bom se pritoževal, vendar ali mi znaš razložiti, kako naj sedaj pridem do oddaljenih

Stuttgart. Veselo razpoloženje v dvorani ob pesmi Dan ljubezni

bolnikov in umirajočih ljudi? Dve uri tja in dve nazaj, tako sem pol dneva na poti.« Pokleknil je in začel moliti: Ko moram prehoditi temačno dolino, se ničesar ne bojim, ker si ti z menoj ...

V tem trenutku je zahajajoče sonce posvetilo s svojimi zadnjimi žarki na sveto pismo, ki je bilo vedno odprto na pisalni mizi. Vstal je, odprl okno, pogledal je spet Križanega in se usedel k pisalni mizi. »Meniš morda, Gospod, da najdem tu odgovor?« Polistal je po knjigi vseh knjig in bil takoj zelo presenečen, ko je v knjigi bral: Matej, 6. poglavje, verz 24-36: »Poglejte ptice nebeškega Očeta, ne sejejo in vendar žanjejo.« Ponovno se je zazrl v Križanega: »To je zagotovo pravilno. Gospod, vendar jaz ... ?«

V tem trenutku ga je zmotil hišni zvonec. Medo, ki je ves čas ležal pred vrati, je s svojim lajanjem naznanjal, da je pred vrati znan človek. Zato je pohitel po stopnicah navzdol in odprl vrata. »Ti, Ivan!« »Oprostite, gospod župnik.« »Tu pa res ni kaj oprostiti, ti si pri meni vedno nadvse dobrodošel, da, danes pa še posebej.« »Rad bi Vam prepustil svoje kolo, da boste imeli vsaj to prevozno sredstvo, ko boste morali k bolnikom in umirajočim.« »Moj Bog, Ivan, ti si mi prav zares kot najboljši sin. Sploh si ne moreš predstavljati, kakšno veselje si mi napravil!« »Veste, gospod župnik«, je nadaljeval Ivan, »jaz Vam moram biti hvaležen za mnogo stvari. Nič ne vem, kaj bi bilo brez Vas iz mene. In teh nekaj kilometrov bom že lahko prepešočil.« »Vstopi, naredi mi veselje in nam privoščič nekaj družabnih trenutkov.« »Prav rad, vendar ne bom dolgo, moja

mati si gotovo že dela skrbi.« »Marija, prinesi vina in sedi k nama.« Tako so zaključili ta nesrečni dan, ne da bi ga mogli povsem razumeti.

Mati je nažgala pravkar očiščeno petrolejko in čakala v hiši svojega sina, polna skrbi. Proti polnoči je že bilo, ko je plaho odprl vežna vrata, da bi ne prebudil matere. Vendar je že stala pred njim in spraševala: »Ivan, kje si pa vendar bil? Tako me je skrbelo zate.« »Ah, mama, danes je bil res težak dan. Pomisli, nekdo je zastupil Luka in smo ga morali zagrebsti v gozdu. Prav gotovo se da na zločince pokazati s prstom, na to bratovščino komunistične partije, tem je župnik precej v napoto. Zdaj pa dovolj, mati, spat greva, tako sem utrujen.«

Tudi župnik Pikel je bil utrujen po vsem, kar se mu je primerilo na ta dan in precej ga je peklo, ker je tako nespametno zdvomil nad svojim Bogom. Počutil se je kot Peter na morju in je molil: Oprosti mi, Gospod ...

Med Marijinim vnebovzetjem in Marijinim rojstvom so Svete gore vedno skoraj magično pritegnile ljudi, romarje in druge, kakor koli jih že lahko poimenujemo. Nekateri so prišli že v soboto zvečer in prebili v cerkvi vso noč ob petju in molitvah in se pripravljali na sprejem svetih zakramentov. Nekatere je premagal spanec in so zaspali, naslonjeni na stranske oltarje in se počutili nekoliko bližje nebesom.

V teh dneh je imel Ivan polne roke dela. Medtem ko je župnik vztrajno sedel v spovednici, je bil on kontaktna oseba za najrazličnejša vprašanja in odgovore. Po sveti maši na to zadnjo avgustovsko nedeljo sta oba ob-

Pariz. Diakonski kandidat Ciril med očetom, ženo in sorodniki ter zbranim ljudstvom

stala precej časa pred prestolom z Marijino podobo. Nekako posebej težavno jima je bilo slovo od nje. Ravnokar sta se namenila stopiti na ozko stezo proti župnišču, ko ju je ustavilo kričanje in klici otrok in mater. Možje v rjavih uniformah so jima prihajali nasproti. Komandir je stopil naprej, ga gledal zaničljivo in mu govoril, pravzaprav je kričal: »Vi ste ujeti!« »Zakaj pa to? Le kaj sem se pregrešil?« Odgovora ni prejel. Ko so prišli mimo gostilnice, so zagledali vso razsežnost razdejanja. Prodajne stojnice so bile prevrnjene, predmeti razbiti, romarji razgnani na vse strani. Bežali so z gore, koder so le mogli v dolino kar so jih nesle noge. Župnika pa so vzeli s seboj v okrajno mesto in ga zaprli v samico. Ivan je stal pred župniščem kot okamenel in bel ko zid ter zmajeval z glavo: Le zakaj? Gostilničar z gore, ki je vse dogajanje videl, se mu je približal. »Brž, Ivan, zakleni vse skrbno, potem pa hitro domov. Mariji povej, kaj se je zgodilo.« In že je tekkel po strmini navzdol, kot bi mu bil sam vrag za petami, naravnost v župnišče k Mariji. »Marija, Marija,« je klical, »prijeli so župnika in ga odpeljali v mesto!« Ravnokar je pogrnjala mizo in od strahu ji je zdrsnil krožnik iz rok. »Kaj takega, saj to je grozno. Vendar kljub temu zaupam, da se bo prav kmalu vrnil.« »Bog te usliši! Torej do večera, ko pridem pozvonit avemarijo.« Medo je ležal pred pisalno mizo in se ni premaknil.

Za KP (Komunistično partijo) so bili duhovniki največji sovražniki. Ti vznemirjajo ljudi, so govorili in, da jih zavajajo. Kot največjega zločinca so ga sredi noči od-

peljali na zaslišanje. Tako je nenadoma stal tam pred resnobnimi pogledi policijskih oficirjev. Končno je eden od njih spregovoril: »Mar sploh veste, zakaj ste tukaj?« »Ne,« je odgovoril župnik. »Kaj, tega da ne veste? Poglej ga, poglej ga, kako se spreneveda. Zavaža ljudi in potem ne ve, zakaj je tu. Dobro si zapomnite, kar Vam sedaj povem. Odpovejte se svojemu duhovniškemu poklicu, pa vas bomo izpustili!« »Nikdar in nikoli!« je bil župnik popolnoma jasen in odločen. »Kakor želite. Ob vodi in kruhu boste že prišli k pameti. Odpeljite ga!« je ukazal kapetan.

Naslednje jutro je prišel paznik France z vodo in skorjjo kruha. Njemu, ki je bil tudi versko vzgojen, se je župnik smilil. Ničesar ni imel za branje, vse njegove knjige so pobrali in maše tudi ni več mogel imeti. Sistematično so poskušali drugega za drugim spraviti na kolena, vendar so želi pri tem malo uspeha.

Nekega naslednjega dne je France prinesel majhno stekleničko vina in rezino belega kruha, ki ju je skril v notranji žep svojega suknjiča, in vse skupaj dal jetniku. »Hitro vzemite in skrijte, saj veste,« in že je spet zaprl vrata celice. »Hvala Gospod, tudi v tej temni luknji še vedno misliš name.« Ponoči je zavlada la tišina v stavbi, nobenih korakov in vpijta. Le mesec se je sprehajal od celice do celice in obstal na oknu sobice številka 13. Tu je v tihoti noči župnik Pikl obhajal sveto mašo. Na malo mizico je razgrnil svoj robec, postavil nanj kozarec, ki mu je služil za kelih, in na pokrovček od pločevinke položil majhen košček belega kruha. Začel je s kesanjem in nato

*Pariz. Pogled
v dvorano
po diakonskem
posvečenju*

molil Gospod, usmili se. Usedel se je na polomljeni stol in premišljeval trpljenje in smrt Gospoda Jezusa Kristusa.

Pri prošnjah za vse potrebe je molil za vse, ki so mu bili blizu, za Franca in tudi za svoje preganjalce. Nalil je vina v kozarec in kanil iz vrča nekaj kapljic vode vanj. Potožil je Gospodu vse svoje skrbi in stiske pa tudi njemu zaupanih ljudi in teh, ki so bili zaprti skupaj z njim. Pri tem se je zadržal precej časa, to je bilo pa tudi edino, kar je imel v preobilju na razpolago. Najraje bi bil na ves glas zapel 'svet, svet, svet ...', tako kot je navadno zapel pri maši; vendar tokrat zagotovo tega ne sme storiti. Molil je potihom, vendar iz vsega svojega srca: Svet si ti, veliki Bog, ki si od vekov in na veke. Svet, svet, neizrazno svet si Gospod, Bog Sabaot. Po spremenjenju se je zavedel in bil popolnoma prepričan, da sedaj ni več sam, Gospod je pri njem. Oče naš je molil premošljujoče, odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom. Da, nikomur nočem ničesar očitati, tudi njim ne, ki so me spravili v to zaporniško celico. Potem je prijel posvečeni kruh v roke in molil: Gospod, jaz nisem vreden, da prideš pod mojo streho, k meni, svojemu nevrednemu služabniku. V tem trenutku mu je srce napolnil globok mir, kakor ga še ni doživel v sebi. Bilo mu je, kot da je še nekdo poleg njega v celici. Usedel se je spet in se ni mogel Bogu dovolj zahvaliti za to brezmejno ljubezen, ki jo je doživel v tej temni noči. Ko se je potem ulegel na trdo ležišče, da bi zaspal, se je za temnim oblakom skrtil tudi mesec, ki je bil edini priča temu nočnemu dogodku.

Zgodaj zjutraj je spet prvi vstopil Franc v celico in zagledal razgrnjen robec na mizi. »Prosim, gospod župnik, pospravite vendar to hitro v stran. Kontrola gre,« in že so odjeknili po hodniku nenavadno trdi koraki. Brez vsakega pozdrava, le zaničujoč pogled in spet so bili zunaj možje v uniformah. Franc se ni mogel potolažiti. Že spet je prinesel le suh kruh in tokrat izjemo ma topel čaj. »Nič se ne vznemirjaj, Franc, jaz bom že preživel.« »To močno upam za Vas,« je odvrnil.

Teden dni kasneje so se spet odprla vrata in neznan paznik je prinesel zajtrk. »Kje pa je danes Franc?« ga je vprašal župnik. »Premeščen. Jaz sem Karel in nisem prijatelj farjev. Zapomnite si to.«

Ivan je ves čas premišljeval, kako naj vendar pomaga svojemu dobrotniku in prijatelju. Napisal je pismo škofu v Maribor in poročal, kolikor je znal natančno, kaj vse se je zgodilo, čeprav pisanje ni bila njegova priljubljena veščina. Nekdo tudi mora nadomestiti župnika za mašo. In dodal je tako kot vedno še prošnjo za pomoč k Priprošnjici na Svetih gorah. »Sveta Marija, ljubljena Mati, prosi zanj! Ti si tako blizu svojemu ljubljenemu Sinu, On ti zagotovo ne bo odrekel nobene prošnje. Poglej, saj niti tega ne vem, kje je in kako mu gre. Varuj ga in pomagaj, da spet pride domov.« Priporočal je tudi romarjem, naj molijo za župnika.

Po nekaj zaslišanjih, ki so se vrstila vedno ponoči, so morali visoki gospodje ugotavljati, da pravzaprav nimajo ničesar konkretnega v roki in da bodo morali po pisni pritožbi župnika izpustiti na prostost.

Se nadaljuje

Berlin. Gledališka skupina iz Šentvida pri Grobelnem z ljudsko igro Sosedov sin Josipa Jurčiča

SPRAVA

Lučka je užaljena:

»Marko noče biti več moj prijatelj, ker trdi, da sem ga namerno sunila.«

»Če se mu opravičiš in pojasniš, kako se je zgodilo, bo gotovo razumel in bosta naprej prijatelja. Pa se bosta spet igrala skupaj.«

»ODPUSTI NAM NAŠE DOLGE, KAKOR TUDI MI ODPUŠČAMO SVOJIM DOLŽNIKOM«

Otroci in odrasli se moramo naučiti, da nismo maščevalni. Tudi v primeru, ko nismo v celoti odgovorni, se je treba opravičiti in pogovoriti. Z brezbriznostjo ali preprirom ne rešimo ničesar. Kdor išče pogovor, odpira vrata sprave in utrjuje prijateljstvo.

*Eden nepremišljeno sune drugega.
V izbruhu jeze eden raztrga liste drugega otroka.*

Otroci naj zaigrajo reševanje štirih navedenih situacij. Dialog naj si izmisli vsak sam.

SEDAJ SEM PA JEZEN

Kako rešujemo spore v vsakdanjih primerih:
*En otrok je pojedel sladoleđ drugemu.
Deklica je vzela žogo dečku.*

Novi direktor je prevzel vodenje zloglasne jetnišnice. Zbral je obsojence in jim odpredaval hišni red. »Kdor ne bo spoštoval hišnega reda, lahko gre!« je na koncu dejal.

Jure je bil zelo ponosen na svoje mogočne zalizce. Nekoč mu je brivec med britjem dejal:

»Če bi ti zdajle odrezal zalizce, te najbrž nihče več ne bi spoznal.«

Jure je odvrnil:

»Mogoče, ampak tebe pa zanesljivo ne bi nihče več prepoznal!«

Mala Mojca je opazovala mamico, ki si je s črtalom obrobila oči.

»Zakaj pa si pišeš s svinčnikom okoli oči?« je zanimalo Mojco.

»Tako bodo moje oči veliko lepše!« ji je odgovorila mamica.

Mojca je čez pol ure vprašala:

»In kdaj začne delovati?«

»Kdaj so bile prve demokratične volitve nasploh?«

»Ko je Bog ustvaril Evo, jo je postavil pred Adama in rekel:

No, izberi si življenjsko sopotnico!«

Kamelji mladič je vprašal očeta:

»Očka, zakaj imamo dve grbi na hrbtu?«

»Zato, da imamo lahko zalogo hrane in vode, ko gremo skozi puščavo!«

»Očka, zakaj imamo pa tako velike trepalnice?«

»Zato, da nam pesek ne nosi v oči, ko gremo skozi puščavo!«

»Očka, zakaj imamo pa kopita na nogah?«

»Zato, da se ne ugreznemo v pesek, ko gremo po puščavi!«

»Kaj pa potem delamo v živalskem vrtu?«

Mama, danes smo v šoli pisali o tem, kako so se spoznali naši starši.

»Vidiš, še dobro, da sva ti z očetom povedala, kako sva se spoznala v planinah. In kakšen naslov si dal spisu?«

»Žrtev planin.«

KRIŽANKA 711

1	2	3		4	5	6	7	8
9			10					
11			12			13		
14					15			
16					17			
	18	19		20		21		22
23					24			
25				26			27	
28			29			30		
		31			32			
33							34	

VODORAVNO: 1. nebesa, 2. kraj v Suhi krajini, 9. prizadeta od mamil, 11. Žohar Nada, 12. prislov, ki izraža omejenost, 13. klic na pomoč, 14. lastnost neresnega človeka, 16. Izidor Slana, 17. pogrinjalo za mizo, 18. moško ime, 21. Hercegovec (ljudsko), 23. žlahtna pijača, 24. Abrahamov sin, 25. medmet, izraz začudenja, 26. eden, 27. neznanec, 28. zemljišče, na katerem rastejo rastline v določenem razporedu, 30. žuželka, 31. seznam imen, 33. prostor za zabavo (tuja pisava), 34. dobro, vse v redu (tuja okrajšava).

NAVPIČNO: 1. in 23. premišljevalna molitev, 2. oprostitev kazni, 3. Jamnik Anton, 4. urejeno gibanje ob glasbi, 5. medmet, ki izraža čustveno prizadetost, 6. grafična tehnika, pri kateri se z dleti zareže podoba v leseno ploščo, 7. kar je na oni strani, 8. maščoba, namaz, 10. iz mleka, 15. Nosan Peter, 19. grški mogotec, drugi mož žene ubitega ameriškega predsednika Kennedyja, 20. šesta črka slov. abecede, 22. zasteklene odprtine v zidovih hiš, 23. glej pod 1 navpično, 24. veznik, 26. svetopi-semki kraj blaženih, 29. prijatelj (beseda francoskega izvora), 30. olimpijske igre, 32. Niko Ogrizek.

701A12 - Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

709A02 - Jože Rebernik prodaja dobro opremljeno in preurejeno hišo, gozd in travnik na Zgornji Velki, 122/a v občini Pesnica. Cena: 80.000,00 evrov. Pokličite na tel: +49 71251 43399.

710A01 - V parku zdravilišča Dobrna prodam mansardno stanovanje, veliko 37,5 m², na novo zgrajeno leta 1991. Opremljeno, centralna kurjava, telefon, priključek za kabelsko TV. Kličite: 0041 55 210 46 49 ali 0041 7969 48707.

POGLED V ARHIV NAŠE LUČI NL 10/1978

Nemški škofje so na svoji sinodi poudarili, da mora Cerkev »skrbeti predvsem za tujce in stiskane kot odvetnica in branilka njihovih pravic. S človekom je treba ravnati res kot s človekom in ne le kot z delovno silo. To pomeni, da mora biti gospodarstvo v službi človeka, ne pa človek v službi gospodarstva. Tujci niso blago, s katerim bi lahko človek počenjal le po zakonu ponudbe in povpraševanja.«

Škofje so opozorili župnije, naj sprejmejo medse tujce, ki v njih živijo, kot svoje člane. Le tam je možno srečanje človeka s človekom. Tam lahko zraste medsebojno razumevanje in se začne skupno delo za večjo pravičnost.

Različne škofje skušajo na različne konkretne načine reševati probleme tujcev. V Münchnu so podali posebna navodila svojim župnijam:

- poskrbite, da bodo imeli tuji otroci enake pravice do otroških vrtcev kot domači;
- poiščite druge možnosti, da bi se oboji otroci srečevali;
- organizirajte jezikovno pomoč, pomoč pri domačih nalogah, klube za skupno igranje in učenje;
- sprejmite mladince v župnijski odbor za mladino;

- dajte mladim na razpolago župnijske prostore, tudi če le za omejen čas ...

Povežite se z organizacijami, ki imajo posvetovalnice za tujce. V zvezi s temi organizacijami priredite informativne sestanke, na katerih naj tujci spoznajo svoje pravice in dolžnosti. Pripravite debatne večere o problemu osamljenih tujih deklet in žena. Povabite nemške in tuje zakonske pare. Če imate že organizacijo družin, povabite vanjo tudi tuje družine. Ali pa povežite župnijske skupine deklet in žena s tujkami. Napotite tuje matere, ki same vzgajajo svoje otroke, v pristojne ustanove. Ponudite materam možnosti, da se bodo odpočile in okrepile. Organizirajte prosti čas za tujke, pomoč med sosedi. Posredujte, da bodo šle lahko v okrevališče. Poiščite družine, ki bodo prevzele botrstvo za enega ali drugega praktikanta ali študenta iz dežel tretjega sveta, ker so ti običajno zelo osamljeni. Povabite te na župnijske ali društvene družabne prireditve. Če se poročita Nemeč in tujka oziroma tujec in Nemka, jih napotite v posvetovalnico, da se bosta bolj seznanila s posebnimi zadevnimi problemi. Pozanimajte se pri Rafaelovi družbi za navodila. Če tuja mati zbolí, ji preskrbite pospravljalko in pomoč od sosed. Opozorite s pomočjo večjezičnih informacijskih tiskovin tujce na to pomoč. (Pristop k organizirani pomoči med sosedi). Priobite tudi tuje žene za sodelovanje pri socialnem delu.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Katoliška Cerkev v Sloveniji
www.rkc.si

Vlada Republike Slovenije
www.sjgov.si

Koroški tednik NEDELJA
www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA
www.druzina.si

Mesečnik OGNJIŠČE
www.ognjisce.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije
www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije

v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU
www.drustvo-svs.si

Rafaelova družba
rafaelova.druzba@siol.net
www.rkc.si/rafaelova-druzba

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uradništvo.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com
NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 27 EUR • Švedska 248 SEK • Švica 42 SFR • Velika Britanija 18 GBP • Avstralija 44 AUD • Kanada 39 CAD • ZDA 34 USD • Hrvaška 198 HRK
V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI5620140015204714, SWIFT LJBASIX • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Grafična priprava:** Atelje Villa, d.o.o., Il. Bistrica • **Tisk:** Formatisk, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
spletna stran: <http://home.btconnect.com/skm-London/>
župnik: **Stanislav Cikanek**
e-naslov: cikanek@msn.com

AVSTRILIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**
e-naslov: toni.stekl@gmail.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6924
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
e-naslov: cpbxml@msn.com

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mln (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

duhovnik v pokoj: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernejk@rc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Joško Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domini, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA DELEGATURA
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
e-naslov: jpucej@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skemberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skemberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slomisija-essen.de
župnik: **Alojzij Rajk**
M (*49) (0)173/340.82.95
e-naslov: skm.essen@freenet.de alozjij.rajk@rc.si

za Slovence v nadškofiji Köln
odgovoren delegat **Janez Pucelj**
pomaga **Martin Mlakar**

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: stanislav.gajsek@gmx.net

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
župnik-sodelavec: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18, 70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: januarj@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.kutin@gmx.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Neukirchenweg 63 A, 89077 ULM
T (*49) 0731 - 37 99 670
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvorak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenschsprachige-mission-muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de

SRBILIJA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rc.si

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slomisija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

Ponovitev nove maše Janka Rezarja v Stuttgartu

Novomašnik Janko Rezar pri ponovitvi nove maše v cerkvi sv. Elizabete

Višek eharističnega slavlja v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu

Gostitelj župnik Zvone in novomašnik Janko

Priznanje dirigentki vokalne skupine Nova

Ženska vokalna skupina Nova iz Slovenj Gradca na koncertu po maši

Šaleški študentski oktet na ponovitvi nove maše

Novomašnik Janko in brat Roman v družinskem ansamblu Rezarjevih

Drugi člani ansambla Rezarjevih z najmlajšim trobentačem Jožkom

